

# නිවනේ යතුර

පූජ්‍ය මාන්කඩවල සුදස්සන ස්වාමීන් වහන්සේ

# නිවනේ යතුර

2020.03.09 නවමි පොතොය දින.

ලබුනෝරුවකන්ද අරණ්‍ය සේනාසනයේ දී,  
ධම්මපද, භික්ෂු වර්ගයේ, 8වැනි ගාථාව ඇසුරෙන්,  
පවත්වන ලද දේශනය යි.

පූජ්‍ය මාන්කඩවල සුදස්සන ස්වාමීන් වහන්සේ

පළමුවන මුද්‍රණය - 2020 අප්‍රියෙල්  
(පිටපත් 5000)

## ධර්ම දානය පිණිසයි.

පිටපත් කිරීම සහ සංස්කරණය:  
එච්.ඒ.අමරතුංග

පිටපත් ලබා ගැනීමට:  
හෝමාගම - 011 2752352  
මහනුවර - කේ. දයානන්ද මහතා - 077 7665198  
මාතලේ බෝගහකොටුව විහාරය - 071 4466838  
මාතර - කේ. ජී. මුණිදස මහතා - 071 4438747 - 077 3295174

ප්‍රකාශක:  
කේ. ජී. මුණිදස මහතා, මාතර  
33/6, අකුරැස්ස පාර, මාතර.

මුද්‍රණය:  
කොලිටි ප්‍රින්ටර්ස්  
17/2 පැඟරිවත්ත පාර, නුගේගොඩ  
දු.ක: 011 4 870 333

නමො තස්ස භගවතො අරහතො සම්මා සම්බුද්ධස්ස

2020 - 02 - 08වැනි

මැදින් පුර පසළොස්වක් පොහෝ දින

ලබුනෝරැවකන්ද අරණ්‍ය සේනාසනයේ දී

යමෙකුට නාම-රූප දෙකේ මම ය, මාගේ ය යන හැඟීම මුළුමනින්ම

නැද්ද, ඒ කලීනි ඒ ගැන ශෝක කිරීමකුදු නොමැතිව

නිවන් දෙර හැරගැනීම

අරමුණු කරන ලද

පෙර නො ඇසූ විරූ ධර්ම දේශනාව

ඉමහත් ශ්‍රද්ධාවෙන් සහ ඔබ සැම කෙරෙහි උපන් කරුණාවෙන්

යුතුව

හැකිතාක් දුරට උන්වහන්සේගේ දේශනා විලාසයෙන් ම

ලිඛිත මාධ්‍යයෙන් සකස් කොට ඔබ අතට පිදීමකි .

සාකච්ඡාවක් ලිඛිතව සකස් කිරීමේදී, දේශනා විලාශය, වචන  
උච්චාරණ විලාශය, ශ්‍රවණ තත්ත්වය, කාර්මික තත්ත්වය, ආදී විවිධ ගැටලු

හමුවන තැන් නීතිපතා විද්‍යාමානවේ.

කෙසේ වුව ද වර්තමානයෙහි බොහෝ දෙනා නිබද විමසන සතිය

හා සමාධිය පිහිටුවාගැනීමේ ක්‍රම වේදය

පිළිබඳව වූ බුද්ධ දේශනාව අග්‍රැතවත් හුදී ජනයාට පැහැදිලි කර  
දීමේ අරමුණෙන් අප ස්වාමිපාදයන් වහන්සේ අප කෙරෙහි අනුකම්පාවෙන්  
කරන ලද මෙම දේශනය හොඳින් හදාරා පරිශීලණය කොට සමාධිමත්වීමේ  
උත්සාහය ගන්නා මෙන් ඔබ සැමගෙන් ඉතා ඕනෑකමින් ඉල්ලා සිටිමු.

2020.03.09 නවමි පොහොය.

ලබුනෝරුව දේශනය.

නමෝ තසු භගවතෝ අරහතෝ සමමා සමුද්ධස්ස.  
නමෝ තසු භගවතෝ අරහතෝ සමමා සමුද්ධස්ස.  
නමෝ තසු භගවතෝ අරහතෝ සමමා සමුද්ධස්ස.

සබ්බසො නාමරූපසමිං - යස්ස නඤ්ච මමායිතං  
අසනා ච න සොචති - ස චෙ භික්ඛුති චුච්චති.<sup>1</sup>

සද පූජණිය, ව්‍යුඤ්ඤිය මහා සච්ඡරත්තයෙන් අවසර යි. පින්වත් සිල් මැණිවරු ඇතුළු ශ්‍රද්ධාසම්පන්න කාරුණික පින්වතුනි.

මම අද ධර්ම දේශනාව සඳහා මාතෘකාව වශයෙන් තැබුවේ බුදුරජාණන් වහන්සේ දේශනා කළ ත්‍රිපිටක ධර්මයේ බුද්දක නිකාය කියන සංගීති කොටසට අයත් ධර්මපද පාලියේ භික්ඛු වර්ගීය කියලා වර්ගීයක් තියෙනවා. අන්න ඒ වර්ගීයට අයිති ගාථාවකු යි. මේ දේශනාව දේශනා කරන්නට හේතුවෙව්වි කතාවකුත් තියෙනවා<sup>2</sup>: බුදුරජාණන් වහන්සේගේ කාලයේ පඤ්චග්ග බ්‍රාහ්මණ කියලා බ්‍රාහ්මණයෙක් හිටියා. මේ බ්‍රාහ්මණයාගේ ස්වභාවය තමයි, කුඹුරු ගොවිතැන් කරන්න ඉස්සෙල්ලා ඉඳලා කුඹුරු ගොවිතැන් කරලා අවසන් වීම දක්වා, ඒ ශෂ්‍යයන්ගෙන් පස්වතාවක් ම දනය දෙනවා. පස් වතාවක් දනය දෙන නිසා පඤ්චග්ගදයක කියලා කියනවා.

- කුඹුරු කරන්න ඉස්සෙල්ලා, කුඹුරු සුද්ධ කරන්නට කෙතට යන්න ඉස්සෙල්ලා දවසේ ශ්‍රමණ බ්‍රාහ්මණයන්ට, දුගී-මගී යාවකයන්ට හොඳට දන් දෙනවා. දන් දීලා ගිහිල්ලා තමයි කුඹුරු සුද්ධ කරන්නේ. නියරවල් රැහැලා, හාලා, මඩවලා, පෝරුගාලා, ඒ ටික කරලා සුද්ධ කරනවා. ඒකට කියනවා

<sup>1</sup> ධර්මපදය - භික්ඛු වග්ගය - 8 වැනි ගාථාව.

<sup>2</sup> ධර්මපදධකපා, පොල්වත්තේ බුද්ධදත්ත හිමියන්ගේ සංස්කරණය, 773 වැනි පිටුව. පඤ්චග්ගදායකබ්‍රාහ්මණස්ස චුඤ්ඤි.

බෙන්තගේ දනය කියලා. කෙතේ අග, මුල ම බෙන්තගේ දනය කියලා කියනවා.

- කුඹුරු කරලා හොඳට ගොයම් පැහැණහම, ගොයම් කපලා ඉස්සෙල්ලා ම කමතට ගෙනැල්ලා දන ටික අරගෙන සුද්ධ කරලා, ඒකෙන් දනයක් දෙනවා. ඒ දනයට කියනවා බලගේ දනය කියලා.
- ඊට පස්සේ කොළ පාගන කොට, කොළ මඩින කොට, කොළ පාගලා, කොළ මැඩලා, මුලින් ම කොළ පාගන මඩින ටිකෙන් ලද අස්වැන්න අරගෙන දනයක් දෙනවා. ඒකට කියනවා බලගේ හණ්ඩගේ දනය කියලා.
- ඊට පස්සේ වී ටික ඔක්කෝම සුද්ධ කරලා, ඒවා කළවලට දන කොට, ඒ කියන්නේ අටුවලට දන කොට ගෙනියන්න ඉස්සෙල්ලා ම ගෙනියන ටිකෙන් දනයක් දෙනවා. ඒවාට කියනවා කුම්භගේ දනය කියලා. කුම්භ කියන්නේ කළයට යි.
- ඊට පස්සේ ඒ කළවලින් තියෙන වී අරගෙන පරිභෝජනයට ගන්න කොට ඉස්සෙල්ලා ම වී ටික අරගෙන දුගී-මගී යාවකයන්ට, ශ්‍රමණ-බ්‍රාහ්මණයන්ට දන් දෙනවා. ඒකට කියනවා පාතගේ දනය කියලා.

මෙන්න මේ විදියට, සෑම කන්නයක ම පස් වතාවක් ම දන් දෙන නිසා මේ බ්‍රහ්මණයාට නමක් හැදුනා පඤ්චගේදයක බ්‍රාහ්මණ කියලා.

එක දවසක් මහාකරුණාසමාපත්තියට සමවැදිලා ලෝකය දිහා බලන කොට මේ බ්‍රාහ්මණයාට සහ ඒ බැමිණියට අධිගමලාභී හේතු තියෙනවා කියලා භාග්‍යවතුන් වහන්සේ දැක්කා. දැකලා භාග්‍යවතුන් වහන්සේ පාත්‍ර-සිවුරු අරගෙන අර පඤ්චගේදයක බ්‍රාහ්මණයාගේ ගෙදරට වඩිනවා. ඒ වෙලාවේ දී මේ බ්‍රහ්මණතුමා අර වාගේ ම පස්වතාවක් දනය දීලා, ඒ කුඹුරේ වී ටික තමන් පරිභෝජනයට ගන්න ඉස්සෙල්ලා ම දවස යි.

දැන් ආහාර පාන උයලා මේසයේ ඉඳගෙන ආහාර ගන්නවා. දෙර තියෙනවා නම්, දෙර පැත්තට පිටිපස්ස හරවලා ගේ ඇතුළට මුහුණ හිටින විදියට තමයි දැන් මේ පඤ්චගේදයක බ්‍රාහ්මණතුමා

ඉඳගෙන ඉන්නේ. දෙර පැත්ත පෙනෙන විදියට ඒ බමුණාට ඉස්සරහින් ඉඳගෙන, ඒ බමුණු තුමිය ආහාර පාන අඩුපාඩු බෙදනවා. බෙදන වෙලාවේදී භාග්‍යවතුන් වහන්සේ පිණ්ඩපාතයේ වැඩලා දෙර ඉස්සරහින් ම වැඩ හිටියා.

දැන් භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වැඩ ඉන්නා බව බමුණාට පෙනෙන්නේ නැහැ. හැබැයි බමුණු තුමියට පෙනෙනවා. දැන් මේ බැමිණිය හිතනවා, “දැන් බමුණුතුමා භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වැඩියා කියලා දැක්ක ගමන් ම නැගිටිනවා. ආහාර ගන්නේ නැහැ. මේක පූජා කරනවා. පූජා කෙරුවොත් මට ආයෙත් උයන්න වෙනවා. අනික මෙව්වර පස්වතාවක් දනය දීලා දනය ගන්න යි හදන්නේ. තනිය ම කැම කනවාත් නෙවෙයි නේ, අනිත් අයට දීලා යි තියෙන්නේ. අනික් එක, මට උයන්නත් වෙනවා. ඒ නිසා සද්ද නැතුව ඉන්නවා” කියලා.

ඊගාවට බැරි වෙලා හරි ඡායාව දැකලාවත් බමුණු තුමා හැරිලා බැඵවොත් කියන බයට බැමිණිය මොක ද කරන්නේ, මේසයෙන් කැරකිලා බමුණා ඉන්න පැත්තට ඇවිල්ලා, බුදුරජාණන් වහන්සේ යි, බමුණා යි අතරට ඇවිල්ලා, බමුණා හැරිලා බැඵවොත් බුදුරජාණන් වහන්සේ පෙනෙන්නේ නැති විදියට ඒ පැත්තේ ඉඳගෙන අඩුපාඩු බෙදනවා. ඉතින් බමුණා වළඳනවා. බැමිණිතුමියත් කලින් කල හොරෙන් බලනවා බුදුරජාණන් වහන්සේ ගියා ද නැද්ද කියලා. තාමත් යන්නේ නැහැ. එහෙම බලලා, “දැන් යයි, දැන් යයි” කියලා හිතමින් ඉන්නවා. යන්නේ නැහැ. බමුණාට තේරෙන හින්දා, කතා කරලා කියන්නත් බැහැ. ඒ නිසා අතින් සංඥා කරලා බුදුරජාණන් වහන්සේට කියනවා “යන්න” කියලා.

බුදුරජාණන් වහන්සේත් හිසෙන් සංඥා කරලා, හිස හොලවලා කිව්වා, “නෑ, නෑ, මම යන්නේ නැහැ” කියලා. එතකොට තුන් ලෝකයක් වන්දනා මාන කරන, සම්මා සම්බුදුරජාණන් වහන්සේ හිස සොලවලා “යන්නේ නැහැ” කියලා කිව්වහම, බැමිණියට එක පාරට ම සිනහ ගියා. සිනහ ගියහම බමුණා හැරිලා බැඵවා මොකද සිනහ වෙන්නේ කියලා. බලන කොට භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වැඩ ඉන්නවා.

ඉක්මණට නැගිට්වා. නැගිටලා බැමිණියට දෙස් කිව්වා. “තී මහ බරපතල වරදක් කළා. ශ්‍රමණ භවත් ගෞතමයන් වහන්සේ නිවසට වැඩලා ඉන්න වෙලාවේ, ඒ නැතත් ආහාර ගන්න කොට ආහාර ඉල්ලාගෙන යමෙක් ආපු වෙලාවේ දී, ඒ බව නො දන්වා නො දී ආහාර ගන්න සැලැස්වීම බරපතල වරදක්” කියලා දෙස් කියලා, භාග්‍යවතුන් වහන්සේ ලඟට ගිහිල්ලා වැඳලා කියනවා, “ස්වාමීනි, මම දැන් ආහාරයේ අඩක් ම වළඳලා. අඩ යි තියෙන්නේ” කිව්වහම, භාග්‍යවතුන් වහන්සේ දේශනා කරනවා, “බමුණ, හික්කුන් වහන්සේලා වන අපි, ශ්‍රමණයින් වන අපි, හරියට ම පරදත්තුප කියන ප්‍රේත ලෝකයේ ඉන්න ප්‍රේතයින් වාගෙ යි”.

[පර+දත්ත+උප+ජීවී = පරදත්තුපජීවී. පර+දත්ත කියන්නේ අනුන් දෙන. උප+ජීවී කියන්නේ ජීවත්වෙන. අනුන් දෙන දෙයින් ජීවත් වෙන ප්‍රේත කොට්ඨාශයක් ඉන්නවා. ඒ අයට කුසල් කරගන්න ත් බැහැ, අකුසල් කරගන්න ත් බැහැ. වෙන ගොවි කමාන්ත ආදී, එහෙම කුඹුරු පාලනයක්, ගොවි කමාන්තයක් එහෙම මොකුත් ඇත්තේ ත් නැහැ. තමන්ට පිනක් කර ගන්නත් බැහැ. පවක් කරගන්නත් බැහැ. අනුන් දෙන දෙයකින් විතර යි යැපෙන්නේ. අපි හත් දවසේ, තුන් මාසේ, අවුරුද්දේ ඥාතීන්ට දන් දෙන්නේ ත් ඒ නිසා ම යි. ඒ වාගේ තැනක අපි ඥාතිවරයෙක් ගිහිල්ලා හිටියොත් එයාට කිසිදු පිහිටක් නැහැ. එයා එතැනින් යහපතකට පිටවෙන්නේ, චූතවෙන්නේ කවදම හරි දවසක කෙනෙක් පින් අනුමෝදන් කළොත් විතර ම මයි.]

“ඉතින් අපි අන්න ඒ පරදත්තුප ප්‍රේතයින් වාගෙයි. අනුන් දුන් දෙයින් යැපෙන අය යි. ඉතින් අපට සමහර විට දනයේ මුල් කොටස ලැබෙන්න පුළුවන්. මැද කොටස ලැබෙන්න පුළුවන්. අග කොටස ලැබෙන්න පුළුවන්. එහි ලා සිතේ කිසි ම අප්‍රසාදයක්, අකැමැත්තක් නැහැ. ලැබෙන දේ බොහොම සතුටෙන් පිළිගන්නවා. ඒ වාගේ ම ශ්‍රමණයන් වූ, හික්කු වූ අපට මුල් කොටස දෙන්නත් සුදුසු යි, මැද කොටස දෙන්නත් සුදුසු යි. අග කොටස දෙන්නත් සුදුසු යි. එහි ලා කිසි ම අමනාපයක් නැහැ” කියලා ප්‍රකාශ කළහම, බමුණා අඩක් වළඳලා තිබුණු, අරගෙන තිබුණු, ඉතුරු බත් පිගාගත් අඩුව තථාගතයන් වහන්සේට පූජා කළා.



තථාගතයන් වහන්සේ ඒක බොහෝ ම කැමැත්තෙන් භාරගත්තහම මේ බමුණුතුමාට හරි පුදුම යි වගේ ම තථාගතයන් වහන්සේ ගැන හරි ම පැහැදීමක් ශ්‍රද්ධාවක් ඇතිවුණා. “තමන් ආභාරයට අරගෙන, තමන් ඉඳුල් කළ, ඉඳුල් භාගය සම්මා සම්බුදුරජාණන් වහන්සේ පිළිගත්තා නේ” කියලා කියන්න බැරි තරම් අනන්ත සෙනෙහසක්, ශ්‍රද්ධාවක් ඇතිවුණා.

ඇතිවෙලා, එතැන ඉඳන් ම ප්‍රශ්නයක් අහනවා, ඒ කියන්නේ හිඤ්ච කියන කෙනා මෙ බඳු යි නේ ද එහෙනම් නේ ද කියන අදහසින්, “එහෙනම් ඔබ වහන්සේගේ ශාසනයේ හිඤ්ච කියලා කියන්නේ කාට ද? මොන වාගේ කෙනෙකුට ද?” කියලා බමුණා ප්‍රශ්නයක් ඇහුවා. අන්න ඒ ප්‍රශ්නයට භාග්‍යවතුන් වහන්සේ දේශනා කළ ගාථාව තමයි මම මාතෘකා වශයෙන් තැබුවේ.

*සබ්බසො නාමරූපසමිං - යස්ස නන්ථි මමායිතං  
අසනා ච න සොචති - ස චෙ හික්ඛති චුච්චති.*

භාග්‍යවතුන් වහන්සේ දේශනා කරනවා, යම් ඒ නාම-රූප දෙකේ යම් කෙනෙකුට සියලු තැන්හි මමායනයක් නැත් ද, මේ නාම-රූප දෙකේ සියලු තැන්හි යමෙකුට මමායනයක් නැත් ද, *අසනා ච න සොචති* - ඒ නාම-රූප දෙක නැතිවෙව්වි දවසට *න සොචති* - ශෝක කරන්නේ නැහැ. *ස චෙ හික්ඛති චුච්චති* - අන්න එයාට “හිඤ්ච” යි කියලා කියනවා. මේ නාම-රූප දෙකේ මමායනය අතහැරලා, නාම-රූප දෙක නැතිවෙන දවසට ශෝක නො කරණ තත්ත්වයට පත්වුණාද යම් කිසි කෙනෙක්, අන්න එයාට “හිඤ්ච” යි කියලා කියනවා කියලා බුදුරජාණන් වහන්සේ පැහැදිලි කළා.

මේ ගාථාව දේශනා කරලා ඒකේ අර්ථය පැහැදිලි කරණ කොට ම පඤ්චග්ගදයක බ්‍රාහ්මණතුමා සහ එම බමුණුතුමිය අනාගාමී ඵලයට ම පත්වුණා.

එතකොට එද ඒ පඤ්චග්ගදයක බමුණාටත් බමුණුතුමියටත්, අනාගාමී ඵලයට පත්වෙන්න හේතු වෙච්ච හේතු ධර්මය තමයි,

- නාම-රූප දෙක කියන්නේ මොකක් ද,
- ඒකේ මමායනය කරන්නේ කොහොම ද,
- ඒකේ මමායනය නැතිකළොත් දුක නැතිවෙන්නේ කොහොම ද

කියන කාරණාව තේරුම්ගත යුතු යි.

ඉතින් දැන් අපටත් තියෙන්නේ ඒ ටික ම යි. මොකක් ද, මේ නාම-රූප දෙකේ සියලු තැන්හි යමෙකුට මමායනය නැත් ද, ඒ නාම-රූප දෙක නැති කල්හි එයාට දුක ඉපදෙන්නේ නැහැ කියන මෙන් මේ අර්ථය හදගන්නා එක යි තියෙන්නේ. එහෙනම් දැන් අපට ඉතුරුවෙලා තියෙනවා ප්‍රශ්න රාශියක්.

නාම-රූප දෙක නැති කල්හි දුක නැතුව ඉන්න නම්,

- නාම-රූප දෙක කියන්නේ මොකේට ද?
- ඒවා හැඳිලා තියෙන්නේ කොහොම ද?
- ඒකේ මමායනය කියන්නේ මොකක් ද?
- නාම-රූප දෙක මමායනය කරන්නේ කොහොම ද?
- මමායනය කරණ කොට ඇතිවෙන ඵලය මොකක් ද?
- ඒ නාම-රූප දෙකේ මමායනය නො කරන්නේ කොහොම ද?
- එහෙම මමායනය නො කරණ කෙනාට දුක නැතුව ඉන්නේ කොහොම ද?

කියන මේ කාරණා ටික, ප්‍රශ්න ටික තමයි අපට සොයාගන්න තියෙන්නේ.

මේ නාම-රූප දෙක කියලා කියන්නේ, පෙර අවිද්‍යා-කමීයට හැදුණු විපාක ස්කන්ධ ටිකට යි. පෙර අවිද්‍යා-කමී නිසා මවු කුසට ප්‍රතිසන්ධි වශයෙන් පැමිණීම නිසා හටගත්ත මේ විපාක ස්කන්ධ දෙකට කියනවා නාම-රූප කියලා.

(ඒක මම අද ආධුනික අයටත් තේරෙන්න පිණිස ඉතා ගැඹුරට යන්නේ නැතුව සරලව ටිකක් කියන්නම්. ගැඹුරෙන් කිව්ව හැකි යි.)

එතකොට එතැන රූපයක් ගත්තහම ඒ රූපයේ බීජ කලලය - දෙමව්පියන්ගේ ලේ ධාතුව නිසා හැඳුණු කන බොන ආහාරයෙන් වධිණය වුණු, මේ කය තමයි රූපය. ඒ රූපය, ඒ කය වෙන්කරලා, තනිකරලා හොඳට බැඵවොත්, ආහාරයෙන් තමයි හැදෙන්නේ. බත්-පාන්-කවුපි-මුංඇට-කිරි-බිත්තර වාගේ දේවල්, සත්ක-පුද්ගල නො වන අනාත්ම වූ හේතුවක්, ආහාරයක්. ඒ ආහාරය නිසා මේ ශරීරයේ රූප කලාප හැදෙනවා.

**මජ්ඣිමනිකං රූපකලාපං ආහරනීති ආහාරො** - ඕජාව අටවෙනි කොට ඇති රූප කලාප ගෙන එන නිසා ආහාර කියලා කියනවා. තව පැත්තකින් ගත්තොත් කෙටියෙන්, එලයක් ගෙන එන නිසා ආහාර කියලා කියනවා. **ආහරනි** කියලා කියන්නේ පාලි වචනයක්. **ආහරනි** කියලා කියන්නේ ගෙන එනවා කියන එක යි. **හරනි** කියලා කියන්නේ ගෙන යනවා. **ආහරනි** කියලා කියන්නේ ගෙන එනවා. එතකොට **ආහරනීති ආහාරො** - එලයක් ගෙන එන නිසා ආහාර කියලා කියනවා.

එතකොට **පඨවි-ආපො-තෙජෝ-වායො-වණ්ණ-ගඤ්ඤ-රස-මජා** කියලා අෂ්ඨමක රූපකලාප හැදෙන නිසා යි, හදන නිසා යි "ආහාර" කියලා කියන්නේ. ඒ ආහාරය නිසා තමයි මේ ශරීරයේ කෙස්-ලොම්-නිය-දත්-සම්-මස්-නහර කියන මේ සෑම කොටසක් ම හැදෙන්නේ.

එතකොට මේ ආහාරයෙන් හැඳුණු රූපය : හොඳට බලන්න. අපි මේ ශරීරයට කියනවා "මම" කියලා. "මගේ" කියලා. නමුත් මේ රූපයේ ස්වභාවය බුදුරජාණන් වහන්සේ හොඳට පෙන්නවා ඉස්සෙල්ලා: කන බොන ආහාරයෙන් හැඳුණු, පඨවි-ආපෝ-තේජෝ-වායෝ කියන ධර්මා හතරකින් යුක්ත යි.

ඒ කියන්නේ දැන් මම කියන අපි ඔක්කෝම හිතෙන් වැඩක් කරමු. ඔක්කෝමට ම තියෙන කෙස් ටික. (හැබැ යි මගේ නම් නැහැ! ඒක

යි ප්‍රශ්නය. හරි කමක් නැහැ.) කෙස් ටික කපලා අපි පැත්තකට දැමීමා. අපි දැන් දලා බලාගෙන ඉන්නවා. දැන් ඒකේ “මම” ඉන්නවාද කියලා බලන්න. මේ “මම” කියලා පෙනෙනවා ද? නැහැ. කවුරු හරි පිටින් කෙනෙක් ආවොත් මේ “අසවලා” කියලා හඳුනාගන්නවා ද? නැහැ. නැතිනම්, “පුද්ගලයෙක්-සත්ත්වයෙක්” කියා පෙනෙනවා ද? නැහැ. ඔන්න ඔය කෙස් ටික හැඳුණේ කන-බොන ආහාරයන්ගෙන්. හැබැයි ඒ කෙස් ටිකේ ස්වභාවය පයවි - තද ස්වභාවය යි. හොඳට කලුගලක් සිහිකරගන්න. ගැට්ටේ කැටයක්, මැටි ටිකක්, මේ කලුගල-ගැට්ටේ කැටය-මැටි ටික, කෙනෙක්-පුද්ගලයෙක් කියලා අපට හිතෙනවාද? නැහැ. අන්න ඒ අවේනනික වස්තුවේ තියෙන ස්වභාවය යි, දැන් ඔය පැත්තක තියෙන කෙස්වල ස්වභාවය යි සමාන යි.

ඊට පස්සේ දැන් ඔය ශරීරයේ තියෙන රෝමකුප ටික ඔක්කෝම අපි බලේඩි එකකින් හරි පිහියකින් හරි සුරමු. ඔන්න සීරුවා. දැන් පැත්තකට දැමීමා. දැන් ඒ දිහා බලනවා අපි. ඔන්න බලන්න, රෝම ගස් ටික මම කියලා තේරෙනවා ද? නැහැ. මගේ ද? නැහැ. තව කෙනෙකුගේ ද? නැහැ. කිසි ම පුද්ගලභාවයක් නැති අවේනනික ධර්මයක්. ඒකත් අර ගැට්ටේ කැටේ, කලුගල, මැටි ටිකට සමාන යි.

ඒ වාගේ අපි නිය, දත්, සම, මස්, නහර, ඇට, ඇටමිදුලු කියන මේවාගේ එකින් එක, එකින් එක ගලව ගලවා තියනවා. දැන් ඔන්න කොටස් විස්සක් තියෙනවා, හදවත, වකුගඩු, අක්මාව, ඇලදිව, පෙනහලු, බඩවැල්, නො පැසුනු ආහාර, පැසුනු ආහාර, හිස් මොළය කියලා මේ කොටස් ටික තියෙයි. දැන් මේ දිහා බැලුවොත්, ‘මේ කොටස මම’ යි කියලා ඇඟිල්ල දික් කරන්න පුළුවන් කොටසක් තියේ ද? නැහැ. මේ ‘මගේය’ කියලා ඇඟිල්ල දික් කරන්න පුළුවන් කොටසක් තියේ ද? නැහැ. මේ ඔක්කෝම තද ස්වභාවයෙන් යුක්ත යි. ඔන්න පයවි.

එතකොට මේ ශරීරයේ තිබෙන දියර වර්ග බලමු: පිත, සෙම, සොටු, කෙළ ආදිය තියෙනවා. අපට හොඳට ප්‍රකට නිසා කෙළ ටිකක් ගන්නකො. මේ කෙළ මම ද? මගේ ද? මගේ ආත්මය ද? හරි අපි ඔන්න දැන් භාජනයකට කෙළ ටිකක් ගැහුවා. මේ කෙළ

ටික 'මම' කියලා ගත්තොත් හරි ද? මගේ ආත්මය කිව්වොත් හරි ද? එහෙම නැතිනම් මේ කෙළ ටික මගේ ආත්මයකට හිත යි කියලා ගත්තොත් හරි ද? නෑ.

හරි, ඒ වගේ මේ කෙළ ටික හොඳට නිමිති ගන්න. කිසි ම වේලාවක 'මම' වෙන්නේ ම නැති, සත්ත්වයෙක් වෙන්නේ ම නැති, පුද්ගලයෙක් වෙන්නේ ම නැති ගතියක් කෙළ වල තියෙන්නේ. ඒ වාගේ පිත-සෙම-සැරව කියලා කෙළවල විදියට ම තමන් නො වන, පුද්ගලයෙක් නො වන, සත්ත්ව නොවන කොටස් දෙළහක් මේ ගරීරයේ තියෙනවා. පිත්-සෙම්-සැරව-ලේ-මේදතෙල්-දහඩිය-කඳුලු-වුරුණුතෙල්-සොටු-සඳුම්දුලු-මුත්තා කියලා කොටස් දෙළහක් තියෙ යි. බාහිර ලිඳක, පොකුණක, වැවක තියෙන වතුර ටික සිහි කරන්න. කිසි ම වෙලාවක තමන්වත්, තව පුද්ගලයෙක්වත්, සත්ත්වයෙක්වත් වෙනවා ද? නැහැ. ඔන්න ආපෝ. ඒ කොටස් දෙළහ එබඳු ස්වභාව ධර්මයක් ම යි.

දැන් අපට පැහැදිලි යි මේ කොටස් තිස් දෙකෙන් එකකවත් තමන් වුණා ද? නැහැ.

ඊට පස්සේ අපි ගිනි ගොඩක් ගාවට ගියොත් - දැන් මේ එළියට ගිහිල්ලා ගස් කොළන් නැති තැනක හිටියොත්, හිරු රශ්මිය ඇඟට දූනෙනවා නේ. පෙනෙන්නේ නැහැ. නමුත් ඒ දූනෙන රස්නය හොඳට බලන්න: ඒ රස්නය, කෙනෙක් මාව පුච්චනවා ද? නැහැ. කෙනෙක් රත්කරවනවා ද? නැහැ. රස්නයක් තියෙයි නේ. ඒ රස්නයට කියනවා තේපෝ කියලා. ඒ වාගේ ගති හතරක් නිසා මේ රූප කුණුවෙන්නේ නැහැ. නරක් වෙන්නේ නැහැ. කන-බොන ආහාර පාන ටික දිරවනවා. මේ වාගේ ගති ටිකක්, වැඩක් කරනවා.

ඊට පස්සේ අපි ඔය ගහක් යටට හෙම ගියහම බලන්න මේ දැනුත් මට පෙනෙනවා. අර ගහේ අත්ත සෙලවෙනවා. ඒ සොලවන සුළඟක් තියෙනවා නේ. ඒ කියන්නේ තව ආත්මයක්, තව සත්ත්වයෙක් ද ඔය අත්ත සොලවන්නේ? නැහැ. අපේ ඇඟෙන් ඇවිල්ලා හැප්පෙන සුළඟක් තියෙනවා නේ. බලන්න ඒ සුළඟ පුද්ගලයෙක් ද, කෙනෙක් ද කියලා. නැහැ. ඒ වාගේ වායෝ කියන

හමණ පිම්බෙන, හැකිලෙන ස්වභාවයට කොටස් හයක් තියෙනවා. අපට වමණය, ඉක්කා, ඔක්කාරය එන්න, මළ-මුත්තා බැහැර කරන්න, ඒ වාගේ ම අතපය හකුළුවන්න දිගහරින්න, ආහාර පාන පෙරළන්න, ශරීරය ඇතුළේ තියෙන ලේ ධාතුව ගමන් කරවන්න - මේ වාගේ වායෝ කොටස් හයක් තියෙයි.

මේ අපි 'මම' කියලා ඉන්න රූපය බෙදීමකට ලක් කළොත්, ඇසට පෙනෙන මට්ටමේ තද ගතියට අයිති කොටස් දෙළහක් තියෙයි. හොඳට අපි දැන් බලාගෙන ඉන්න. අපෙත් ගලවලා දුපු කොටස් දෙළහ. කෙස්-ලොම්-නිය-දත්-සම්-මස් කියලා කොටස් දෙළහක් ඔන්න තියෙ යි.

ඊට පස්සේ ඇසට පෙනෙන්න පුළුවන් නිමිති ගන්න. පටවි කොටස් විස්සක් තියෙයි. ගලන-වැගිරෙන-බැඳෙන ගතියේ ආපෝ කොටස් දෙළහක් තියෙයි.

මේ ද්වන්තිංසාකාර කියලා ත් අපි කියනවා. ද්වන්තිංසාකාර. තිස් දෙකක්. නිමිති ගන්න පුළුවන් ඇසට පෙනෙන හැටියට තියෙන්නේ තිස්දෙක යි.

- මේ තිස් දෙක, තේපෝ ගතිය නැතිනම් ආපෝ ගතිය තිබුණාම ගලලා, වැගිරිලා යනවා. එහෙම යන්න නො දී තේපෝ ධාතුවෙන් තියාගන්නවා.
- තේපෝ ගතිය විතරක් තිබුණා නම්, ආපෝ නැතිවුණා නම්, තද වෙලා, කරැකුට්ටං වෙනවා. එහෙම වෙන්න නො දී, ආපෝ ගතියෙන් පොගවලා, තේපෝ ධාතුවෙන් වියලලා, කරවෙන්න ත් නො දී, දියවෙන්න ත් නො දී මේ කොටස් තිස් දෙක තබාගන්න එක තමයි මේ දෙන්නා කරන්නේ.

ඔන්න ඔය රූපය හැදුණේ කන-බොන ආහාරයෙන්. මේ කොටස් තිස් දෙක දැන් අපි දැක්කා. මේ කොටස් තිස් දෙක අපි ම යි ගලවලා පැත්තකින් පැත්තකින් තිබ්බේ. දැන් ඔන්න ඒ කොටස් තිස් දෙක හැදුණේ, කොටස් තිස් දෙකෙන් යුක්ත රූපය, නැතිනම් සතරමහාධාතුවෙන් යුක්ත රූපය හැඳෙන්නේ කන-බොන ආහාරයෙනු යි. ඔන්න ඕකට කිව්වා 'රූපය' කියලා. හරි ද? හරි.

ඊට පස්සේ, මේ කය ඇසුරුකරගෙන පවතිනවා පෙර අවිද්‍යා-කමී කියන හේතුවෙන් පැමිණි, අරමුණක් හිතන්න, යම් යම් දේවල් හිතන්න සහ දැනගන්න පුළුවන් 'චිත්ත' කියන ගතිය. සිත කියන එක හැකියාවකු යි. අරමුණ සිතන්න, දැනගන්න පුළුවන්කමට කියනවා චිත්ත කියලා, සිත කියලා. වින්නෙන්ති විජානන්නෙන්ති ති වින්නං - සිතන්නේ දැනගන්නේ සිත යි.

සිත මේ කයේ පිහිටලා, කය වෙත ම එකක්. මේ පුටුව යි, මම යි වගේ හිතන්න කෝ. පුටුව උපකාර වෙලා තියෙන්නේ මොකට ද? මට වැඩ ඉන්න පුළුවන්. පුටුවේ ඉන්න මට රූප පෙනෙයි. පුටුවට කිසි වේලාවක ඉදිරියෙන් ඉන්න අය පෙනෙන්නේ නැහැ. මට වාගේ ශබ්ද ඇසෙන්නේත් නැහැ. මට වාගේ ගඳ-සුවඳ දැනෙන්නේත් නැහැ.

නමුත් පුටුවේ ඉඳගෙන ඉන්න මට රූප පෙනෙනවා ද? ඔවු. කොහොම ද ඔය පින්වතුන් දන්නේ මට පෙනෙනවා කියලා! හරි වැඩක් නේ. හරි. රූප පෙනෙනවා, ශබ්ද ඇහෙනවා, ගඳ-සුවඳ දැනෙනවා.

අපි, පුටුවට රූප පෙනෙනවා, ශබ්ද ඇහෙනවා, ගඳ-සුවඳ දැනෙනවා කියලා කිව්වොත් හරි ද? නැහැ. පුටුව හැදිලා තියෙන්නේ මොකෙන් ද? සතරමහාධාතු පයවි.

- පුටුව වගේ තමයි අපි ඉස්සරවෙලා විස්තර කරපු පයවි-ආපෝ-තේජෝ-වායෝ කියන කය.
- කය ඇසුරු කරගෙන පෙර කමීයෙන් ආපු අරමුණු හිතන්න දැනගන්න පුළුවන් හිත වගේ තමයි 'මම'.

දැන්, මට රූප පෙනෙනවා. පුටුව, රූප දකින මට ඉන්න උපකාරයක් වෙනවා. නමුත් පුටුවට ඔබ පෙනෙන්නේ නැත.

වක්ඛු විඤ්ඤණය:- ඒ වාගේ අපට අරමුණක් පෙනෙනවා. අරමුණක් දැනගන්නවා. ඒ පෙනෙන, දැනගන්නකමට වක්ඛු විඤ්ඤණ සිත කියලා කියනවා. රූපයක් පෙනෙන්නේ වක්ඛු විඤ්ඤණය නමැති සිතට යි. කය, රූප දකින සිතට නවාතැනක්

දීලා. කයට පෙනෙන්නේ නැහැ. එතකොට මේ මටයි පෙනෙන්නේ කියලා කයට ඉලක්ක කරන්න බැහැ.

සෝභ විඤ්ඤාණය:- ශබ්දය ඇසෙන්නේ, දූනගන්නේ පෙර අවිද්‍යා-කමීයට පැමිණ මේ කය ඇසුරු කරගෙන පවතින සිතට යි. ඒ සිත නම් කරනවා සෝභ විඤ්ඤාණය කියලා. කන-බොන ආහාරයෙන් හැදුණු සතරමහාධාතු කය ඒ සිතට නවාතැනක් සපයලා තියෙනවා.

අවිද්‍යා-කමීයෙන් පැමිණි සිත කියන්නේ වෙන මොකුත් නෙවෙයි: රූප සිතනවා, රූප දූනගන්නවා. ශබ්ද සිතනවා, ශබ්ද දූනගන්නවා. ගන්ධ සිතනවා, ගන්ධ දූනගන්නවා. රස ගැන සිතනවා, රස දූනගන්නවා. කයට දූනෙන ස්පර්ශයන් ගැන සිතනවා, ස්පර්ශයන් දූනගන්නවා. මේ ඔක්කෝම ටික එකතු කරලා සිතනවා-දූනගන්නවා කියන සිද්ධියක් කර කර, කර කර, කර කර ඉන්න ධර්මතාවය යි සිත කියන්නේ.

එතකොට පෙනෙන-ඇහෙන-දූනෙන-දූනගන්නවා කියන ඔක්කෝම ටිකේ ගනුදෙනුව තියෙන්නේ, දූනගන්නා බව තියෙන්නේ විත්ත චෛතසික ටික එක්ක යි. විත්ත-චෛතසික කියන ටිකට යි. එයාට ඒ වැඩය කර කර ඉන්න නවාතැනක් සපයලා තියෙන්නේ කය යි. විත්ත=චෛතසික ටික පවතින්නේ කය තියෙන හින්දා යි. අර කන-බොන ආහාරයෙන් හැදුණු කය කුණුවෙන්නේ, නරක්වෙන්නේ නැතුව පවතින්නේ මේ විත්ත-චෛතසික ටික මේ විදියට කර කර තියෙන නිසා යි.

- ★ දූන් පෙර අවිද්‍යා-කමීයට හැපිලා රූප-ශබ්ද අරමුණු සිතමින්, දූනගනිමින් ඉන්න සිත, පුද්ගලයෙක්-සත්ත්වයෙක් නෙවෙයි, ධර්මතාවයක්.
- ★ ඒ අරමුණු දූනගනිමින් සිහිකරමින් ඉන්නා සිතට නවාතැනක් දීලා තියෙන රූපය පුද්ගලයෙක් නෙවෙයි, සත්ත්වයෙක් නෙවෙයි, ධර්මතාවයක්.
- ★ මේ කයෙන් කරන්නේ මම ජීවත්වෙනවා නෙවෙයි. කය කියන එක කරණ කෘත්‍යය පෙර අවිද්‍යා-කමීයට ආපු



අරමුණු, රූප සිතන්න-දැනගන්න, ශබ්ද සිතන්න-දැනගන්න පුළුවන් සිතට නවාතැනක් සපයලා යි මේ තියෙන්නේ.

**★ ඔව්වර යි ඔය කයෙන් කරන්නේ. එව්වර ම යි කයේ කෘතියයි.**

ඊට පස්සේ මේ සෑම අරමුණක් එක්ක ම ගනුදෙනු කරන්නේ අරමුණු සිතන-දැනගන්නවා කියන සිද්ධිය යි. නමුත් කිසි ම වෙලාවක රූප සිතන-දැනගන්න, ශබ්ද සිතන-දැනගන්න හැකියාව කයට නැහැ. පුටුවේ ඉඳගෙන ඉන්න මට රූප පෙනෙන්න පුළුවන්. රූප දැනගන්න පුළුවන්. සිතන්න පුළුවන්. ශබ්ද අහන්න පුළුවන්. සිතන්න පුළුවන්. හැබැයි ඒ හැකියාව වුට්ටක්වත් පුටුවට නැහැ. මේ පෙනෙන්නේ පුටුවට යි කියලා, පෙනෙනකම පුටුවටත් අයිති යි කියලා අපි පෙන්නුවොත් හරි ද? නැහැ. ඇහෙන්නේ පුටුවට යි කියලා පෙන්නුවොත් හරි ද? හරි නැහැ.

එහෙනම් ජීවත්ව ඉන්න කොට පෙනෙන්නේ “මට” යි කියලා ඔය පින්වතුන් පෙනෙනකම කයට පෙන්නුවොත් හරි ද? වැරැදි යි. ශබ්ද ඇහෙන්නේ “මට” යි කියලා, අහන “මම” යි කියලා කය පෙන්නුවොත් හරි ද? වැරැදි යි.

දැන් නාම-රූප කියලා කිව්වේ අන්න අර කය යි, මෙන්න මේ පෙන්නුම් කරණ හිත යි, විත්ත වෛතසික ටික යි. මේ කය, පෙනීම ඇහෙන්න කරන මේ සිතට උපකාර වෙලා. පෙනීම ඇහෙන්න කරණ මේ සිත, මේ කයේ පැවැත්මට උපකාර වෙලා, මේ රූපය නාමධර්ම ටිකට, නාමධර්ම ටික රූපයට උපකාරව, අඤ්ඤාමඤ්ඤාව පවතිනවා නේ ද කියලා අපි දන්නේ නැහැ. නො දන්නා නිසා මේ නාම-රූප දෙක “මම, මම, මම” කියලා සිතනවා.

ඔන්න දැන් මේ විදියට ම ආහාරයෙන් හැදුණු රූපත්, අවිද්‍යා-කමියෙන් හැදුණු නාමත් කියලා බාහිරත් නාම-රූප දෙකේ පැවැත්මක් තියෙයි. ඒකයි සබ්බසො නාමරූපස්මිං - සියලු තැන්හි කියලා කියන්නේ ආධ්‍යාත්මිකවත්, බාහිරවත්. මේ දෙපැත්තේ ම නාම-රූප දෙකක් තියෙයි. ඒකේ මමායනය කියලා කියන්නේ මේ නාම-රූප දෙක අනංකාරය ක් තියෙයි. (අනංකාරය කියලා

කියන්නේ “මම” කියලා දකිනවා.) බාහිර නාම-රූප දෙකේ මමිකාරය ක් තියෙයි. (මමිකාරය කියලා කියන්නේ “මගේ” කියලා හිතෙනවා.) මගේ අම්මා, තාත්තා, දුව, පුතා, නංගී, මල්ලී, අයියා, අක්කා කියලා බාහිර නාම-රූප දෙකේ මමායනයක් තියෙයි. මේ ශරීරය “මම” කියලා තියෙයි.

මේ නාම-රූප දෙකේ අභංකාර, මමිකාර කියන මානය තමයි, අද අපට පවතින්නේ.

මෙන්න මේ මට්ටම පැවැතුණහම තියෙන දෝෂය, මේ නාම-රූප දෙකෙන් එකක් හරි වෙන්වෙන නිසා, වෙන්වුනහම නාම-රූප දෙක වෙනස්වෙනවා, විපරිණාම වෙනවා. එතකොට අපි ශෝක කරනවා. “අනේ මගේ රූපය මෙහෙම වුණා නේ ද, මගේ සිත මෙහෙම වුණා නේ ද, නැතිනම් මම මැරෙයි නේ ද” කියලා අපි ශෝක කරනවා. අපි නාම-රූප දෙකක් කියලා දන්නේ නැහැ නේ. අපි දන්නේ මම කියලා යි. ගෙදර දී කිව්වා “මම”.

හැබැයි අපි “මම” කියන අදහස හදුනන්නාට යථාර්ථය තියෙන්නේ නාම-රූප දෙකක් නම් දැන් මේ මමායනය අපට පෙනෙන්නේ නාම, රූප දෙකේ යි. අපි දන්නේ නැහැ නාම-රූප කියලා. අපට පෙනෙන්නේ “මගේ දුව, මගේ පුතා, මගේ අම්මා, මගේ අප්පච්චී” කියලා යි.

මට එහෙම පෙනුනාට, එතැන තියෙන්නේ නාම-රූප දෙකක් නම්, දැන් මම මමායනය කරලා තියෙන්නේ නාම-රූප දෙක යි. අන්තිමට “මගේ දුව, මගේ පුතා” කියලා අරගෙනයි තියෙන්නේ. “මගේ දුව, මගේ පුතා” කියලා ඉන්න තැනක, නාමය හෝ රූපය හෝ නාම-රූප දෙක හෝ වෙන්වෙන කොට, වෙනස් වෙන කොට ශෝක කරන්න වෙනවා. ශෝකය එනවා.

ඕක තමයි ලෝකය කියන්නේ. ඕක තමයි අපේ ජීවිතයේ ඇත්ත. ඔය නාම-රූප දෙකේ ශෝක කරන කෙනාට, නාම-රූප දෙකේ මමායනය කරමින් ජීවත්වෙන කෙනාට, ‘සත්තියා’ කියලා කියනවා, ‘ලෝකය’ කියලා කියනවා.

බුදුරජාණන් වහන්සේ දේශනා කරනවා, සබ්බසො නාමරූපස්මිං - සියලු දෙනාම, ආධ්‍යාත්මික-බාහිර මේ දෙකේ ම යස්ස නජ් මමායිනං - යමෙකුට මමායනය නැද්ද, එයා හොඳට, අපි දැන් කිව්වා වගේ, රූපය දන්නවා. මේ කොටස පඨවි, මේ කොටස් ටික විස්ස යි. මේ කොටස් ටික ආපෝ. පඨවි කියන්නේ මේ බාහිර ස්වභාවයත් එක්ක යි.

ඊට පස්සේ මේ පඨවි ආපෝ කොටස් ටිකට කර්කශ වෙන්නත් නො දී, දියවෙන්නත් නො දී තියෙන කෘත්‍යය කරනවා ආපෝ තේජෝ දෙකෙන්. ආහාරයෙන් හැදිලා තියෙන්නේ කියලා හොඳට රූපය බලලා එබඳු රූපය හරියට කෙනෙක් පුටුවක ඉඳගෙන ඉන්නවා වාගේ යි. එබඳු රූපය නවාතැනක් දීලා නේ ද? පෙර අවිද්‍යා කමියෙන් ඇවිල්ලා, අරමුණු සිතෙන, දැනගන්න සිත නමැති ධර්මතාවයෙන් නවාතැනක් සපයලා. මේවිචර ම යි මේ කය කරන්නේ.

එබඳු වූ කයේ පිහිටලා, කයේ ඉඳගෙන -මේ පුටුවේ ඉඳගෙන බණ කියනවා වාගේ- කයේ පිහිටලා, කයේ ඉඳගෙන, අරමුණු දකිනවා හිතනවා, අහනවා හිතනවා, මේ ටික තමයි නාම කියන්නේ, කියලා හොඳට පිරිසිඳ දැක්කහම අවිද්‍යා කමියට පැමිණි, ඇසත් රූපයත් දෙක නිසා හටගෙන, ඇසත් රූපයත් දෙක නැතිවෙන සිතට වක්ඛු විඤ්ඤාණය කියලා කියනවා.

ඒ සිත පුද්ගලයෙක්වත්, කෙනෙක්වත් නෙවෙයි. අවිද්‍යා-කමී නමැති අතීත හේතුවත්, ඇසත්-රූපයත් නමැති වර්තමාන හේතුවත් නිසා උපන්න, වර්තමානයේ ඒ ඇහැත් රූපයත් නමැති හේතු ටික නැතිවෙනවා. නැතිවෙන ධර්මතාවයේ වක්ඛු විඤ්ඤාණය කියන්නේ සිත යි.

එක ම සිතක් තියෙනවා ත් නෙවෙයි. එබඳු වූ සිතට මේ කය නවාතැනක් දීලා, කියලා හොඳට නාම කයයි, රූප කයයි දෙක වෙන් වෙන්ව දැක්කහම, දැක්කොත් යම් කිසි කෙනෙක් පෙන්නුවහම, මේ පඨවි-ආපෝ-තේජෝ-වායෝ කියන සතරමහාධාතුවෙන් යුක්ත, කත-බොන ආහාරයෙන් හැදුණු

රූපයට ඒක ධාතු යි කියලා දකිනවා නම්. "මම" වත්, "මගේ" වත් කියන්න බැහැ.

අවිද්‍යා-කමියෙන් හටගත්ත, අරමුණු දකින-අහන-හිතන, මේ අරමුණ සිතන්න, දැනගන්න පුළුවන් ක්‍රියාවලිය, අරමුණු සිතන්න දැනගන්න කියන ක්‍රියාවලියෙන් පස්සේ ක්‍රියාවලියක ඉපදිලා, අරමුණු සිතන දැනගන්න ක්‍රියාවලියෙන් පස්සේ නිරුද්ධවෙන ධර්මතාවයක්.

පුද්ගලයෙක් කෙනෙක් හැටියට පනවන්න විස්තර නො වෙන සිද්ධියක් කියලා දකින කොට සිත "මම" යි කියලා ගන්න බැරිවෙනවා. මේ නාම-රූප දෙක දකින කොට, මේ නාම-රූප දෙක "මම, මම, මගේ, මගේ" කියපු ගතිය ටික ටික ටික ටික ගෙවිලා යනවා. හොඳට නාම-රූප දෙක පිරිසිඳු ම දැකපු දවසට මේ නාම-රූප දෙක "මම" කියන ගතිය, නාම-රූප දෙක "මගේ" කියන ගතිය, සම්පූර්ණ ම ගෙවිලා, දියවෙලා ම යනවා.

එදාට එයාට මේ රූපය "මගේ" හැටියට පෙනෙන්නේ නැහැ. මේ රූපය පෙනෙන්නේ ධාතු මාත්‍රයක් හැටියට යි. පඨවි-ආපෝ-තේජෝ-වායෝ සතරමහාධාතුව යි කියලා යි.

නාම ධර්ම ටික "මම" කියලා පෙනෙන්නේ නැහැ. සිත කියන්නේ පෙර කමී විපාකයට හටගත්, අරමුණ හිතන්න, දැනගන්න පුළුවන් හැකියාව යි. අරමුණු පෙනෙනකම යි සිත, අරමුණු සිතනකම යි සිත. සිත කියන්නේ, ඒකට කරන්න පුළුවන් එව්වර ම යි.

මය සිද්ධාන්තය කරන ධර්මතාවය කෙනෙක් නෙවෙයි. ධර්මතාවයක් කියලා දන්නවා. ඒ ටික දකින කොට "මම" කියන ගතිය, "මගේ" කියන ගතිය ගෙවෙනවා. එදාට මේ නාම-රූප දෙක, නාම ධර්ම තියෙද්දී රූපය අබල දුබල වෙලා රූපය නැතිවුණොත් නාම ධර්මවලට ඉන්න බැහැ.

රූපය තියෙද්දී, ඒ කියන්නේ කමීක්‍ෂය, ආයුක්‍ෂය කියලා දෙකක් තියෙනවා.

- රූපය හොඳට තියෙද්දී කමිය හින්දා එන නාමධර්ම ටික අනභූතවත් පුළුවන්. එතකොට කියනවා කමීක්ෂය කියලා.
- රූපය අඛල දුඛල වීමෙන් කමිය එහෙම ම තියෙද්දී, නාමධර්ම ටික එහෙම ම තියෙද්දී රූපය අඛල දුඛල වීමෙන් නාමධර්ම ටිකේ පැවැත්මට ඉඩ නැතිවෙන්න පුළුවන්. ඒකට කියනවා ආයුක්ඛය කියලා.
- මේ දෙක ම, කමිය ත් ඉඳලා, ආයුෂ ත් ඉඳලා මැරෙන්න ත් පුළුවන්. නාම-රූප දෙක බිඳෙන්න පුළුවන්. දෙක ම තියෙද්දී, හැකියාව හේතු තියෙද්දී අනතුරකින් හදිසියේ වෙන්නත් පුළුවන් කියන සිද්ධියක් තියෙන්නේ නාම-රූප දෙකේ පැවැත්ම නැතිවෙන්න යි. මේ උභයක්ඛය යි.

මේ කුමන විදියකට හරි නාම-රූප දෙකේ පැවැත්ම නැතිවුණොත් එයාට අඤ්ඤමඤ්ඤව තිබුණු නාම-රූප දෙකේ සම්බන්ධතාවය නැතිවුණා කියන නුවණ යි මිසක 'මම මැරුණා, දරුවා මැරුණා' කියලා අඬන්න, වැලැපෙන්න දෙන්නේ නැහැ. මේ ශාසනයේ භික්ෂුව කියලා කියන්නේ අන්න එබඳු තැනකට මනස ගත්තු කෙනාට යි. භික්ෂුව කියන කොට මොන තරම් ගැඹුරු වටිනා භූමිකාවක් ද?

යම් නාම-රූප දෙකක් "මම" කියලා, "මගේ" කියලා, ලෝකයා ශෝක කරයි නම්, අන්න බලන්න අපට ශෝකය-දුක ඇවිල්ලා තියෙන්නේ "මම" කියලා, "මගේ" කියන ධර්මතාවය නිසා යි.

"මම" කියලා, "මගේ" කියලා අරගෙන තියෙන්නේ නාම-රූප දෙකකු යි. නාම-රූප දෙක "මම" කියලා, "මගේ" කියලා ඉන්න කෙනාට ශෝකය එනවා.

මේ නාම-රූප දෙක "මම" කියලා, "මගේ" කියලා යම් කිසි කෙනෙක් දකින්නේ නැතිනම්, ඒ නාම-රූප දෙක නැතිවෙන කොට ශෝකය කරන්නේ නැහැ, එන්නේ නැහැ. අන්න එයාට භික්ෂුව කියනවා. එහෙම කළේ මොකට ද, වුණේ කොහොම ද?

මෙන්න මේ නාම-රූප කියන දෙක තියෙන්නේ කියලා පිරිසිදු දැක්ක නිසා යි.

දුක ඇතිවෙන්නේ, ශෝක කිරීම ඇතිවෙන්නේ මොන වාගේ වටපිටාවක් තුළ ද කියලා දැන් අපි අහගන්නා. මේ නාම-රූප දෙක මමායනය කරණ තාක්, "මම" කියලා, "මගේ" කියලා ගන්න තාක්, දකින තාක්, ශෝක කිරීම, හැඬීම, වැලැපීම එනවා ම යි.

නාම-රූප දෙක "මම" කියලා, "මගේ" කියලා ගැනීම ඇතිවෙන්නේ "මේ නාමය යි, මේ රූපය යි, මේ නාමය හැදුනේ මෙහෙම යි, රූපය හැදුනේ මෙහෙම යි" කියලා ඇත්ත නො දන්නා තාක් අපි මේක "මම" යි කියලා ගන්නවා.

මෙතැන නාම කියලා දෙයක් තියෙ යි. රූප කියලා දෙයක් තියෙ යි. නාම ධර්මයන් ගේ වැඩ කටයුත්ත මේක යි, රූප ධර්මයන්ගේ වැඩ කටයුත්ත මේක යි. මෙයා මෙයාට උදව්වෙලා, මෙයා මෙයාට උදව්වෙලා. මේවා හැදෙන්නේ මෙහෙම හේතු ටිකකිනු යි කියලා හාත්පස අරමුණු කරලා මේ ටික නො දන්නා තාක් අපි කියන්නේ ම, "මම" කියලා ම යි, "මගේ" කියලා ම යි.

"මම" කියලා, "මගේ" කියලා ගන්නකම නැති වුනොත් නැති වෙන්නේ, නැති කරනවා නම් නැති කරන්න වෙන්නේ කොහොම ද? මේ නාම යි, මේ රූප යි, මේ නාමය රූපයට උපකාර යි, රූපය නාමයට උපකාර යි, රූපයෙන් කෙරෙන වැඩය මේ නාම ටිකට උදව්වෙලා, නාම ටිකෙන් කෙරෙන්නේ අරමුණු සිතලා දනගන්නාකම යි. කරන වැඩය ත්, වැඩය කරන්න ඉන්න දෙන්නාගේ ගති ලක්ෂණ ත්, මේ ටික ඒ ගොල්ලන් හැදුණු හැටි ත් හොඳට පෙන්නන්න ඕන.

ඔන්න ඔය ටික පෙන්නුවහම, ටික ටික පෙන්නන්න, පෙන්නන්න මමායනය නැහැ. සියළුම ආකාරයෙන්, -වුට්ටක් බැහැ-, කාම හව මට්ටමේ, රූප හව මට්ටමේ, අරූප හව මට්ටමේ, කියන තුන් හව මට්ටමට ම මමායනය කරණ එක නැද්ද? සබ්බනො කියලා කිව්වේ ඒක යි.

අපි මේ මට්ටමේ මමායනය අයිත් කරණ කොට රූප හව මට්ටමේ නාම රූප හමිබවෙනවා. ඒ මට්ටමේ අතහැරෙණ කොට අරූප මට්ටමේ නාම හමිබවෙනවා.

මේ සියලු තැන්හි ම නාම-රූප දෙකේ මමායනය නැද්ද? අන්න එයා දුන් ශෝක කරනවා. නාම-රූප දෙක නැතිවුන දවසට ශෝක කරන්නේ නැහැ. ඒ ශෝක නො කරන තත්වයට පත්වෙව්වි කෙනාට හිඤ්ච කියනවා. නියම හිඤ්චත්වයේ අර්ථය භූමිකාව ඒක යි.

හිඤ්ච කියන වචනය දේශනා කරන්න විවිධ හේතු අර්ථ තියෙයි. මෙතැන දී සංසාරෙ භයං ඉක්බිතිනි හික්ඛු - සසර භය දකින්නා හිඤ්ච යි කියන අර්ථයකින් සිව්වණක් පිරිසට අයිතිවන, ඒ කියන්නේ ගිහි කෙනෙක් වුණත් හදිස්සියෙන් මේ දර්ශනයෙන් යුක්තවුනොත් එයා දවස් හතක් ඇතුළත පැවිදි වෙනවා ම යි. නැතිනම් කල්පරිය කරනවා. ඒ කියන්නේ එබඳු කෙනාට ගිහි ගෙදරක වාසය කරන්න තරම් රළු කෙලේසයක් හිටින්නේ නැහැ.

\*\*\*\* සෝකය කියන එක, දුක කියන එක කෙනෙකුට ආවා නම් ආවේ මොකක් නිසා ද කියලා, දුන් අපට තේරෙන්න ඕනේ. මේ පෙන්නාපු දහම් පරියායෙන් සෝකය ඇතිවෙන්න ලග ම හේතුව මොකක් ද? “මම” කියන එක යි.

\*\*\*\* “මම” කියලා තිබුනේ කොතැනට ද? නාම-රූප දෙකට යි.

\*\*\*\* නාම-රූප දෙකේ “මම” කියලා කියන්න හේතුවෙලා තිබුණේ මොකක් ද? නාම-රූප දෙක නො දන්නාකම යි.

\*\*\*\* නාම-රූප දෙක නො දන්නාකම හේතු යි නාම-රූප දෙක “මම” කියලා ගන්න.

\*\*\*\* නාම-රූප දෙක “මම” කියලා ගන්න එක හේතු යි සෝක-පරිදේව-දුක්-දෙමිනස්වලට.

ඒ නාම-රූප දෙක වෙන්වුණ දවසට සෝක-පරිදේව එනවා. සැබෑවට ම අපේ ජීවිතයේ කතාව නෙවෙයි ද බලන්න. අම්මා-

තාත්තා-නංගී-මල්ලී-අයියා-අක්කා කියලා මැරුණු දවසට සෝක එනවා ද නැද්ද? එනවා.

ඒ සෝක එන තැනට අපට සෝක ඇවිල්ලා තියෙන්නේ, “මගේ අම්මා, මගේ තාත්තා, මගේ නංගී, මගේ දුව, මගේ පුතා” කියලා මිසක, මගේ නො වුන කෙනෙක් නාම-රූප දෙක නැතිවෙව්වි දවසක දුක එනවා ද? නැහැ.

ඒ “මගේ පුතා-නංගී-මල්ලී-දුව” මැරුණු නිසා යි දුක. “මගේ දුව-පුතා-නංගී-මල්ලී” කියලා අපි “මගේ” කියලා මමායනය කරලා තිබුණ තැන තිබිලා තියෙන්නේ මොනවා ද? නාම-රූප යි.

නාම-රූප දෙකේ මමායනය කරන්න හේතුව නාම-රූප දෙකයි කියන එකේ ඇත්ත නො දැකීම යි කියලා සහේතුකව යනවා නේ ද? බුදුරජාණන් වහන්සේ දේශනා කළ නිසා නෙවෙයි, එකින් එක ගවේශණය කරගෙන ගියහම අපට ම පැහැදිලි වෙයි.

එතකොට ඒක අතික් පැත්තට ම එනවා, යම් යම් කලෙක අසනා ව න සොවති - ඒ නාම-රූප දෙක නැතිවන කල්හි යමෙක් ශෝක නො කරයි නම් එයාට “භික්ෂුව” කියනවා.

ශෝක නො කරන්න නම් මොකක් ද නැතිවෙන්න ඕනේ? මමායනය යි. අර පෙළ ම ගන්න. ආයෙත් මොකුත් පෙළෙන් අන්‍ය වූ ධර්මයක් ගන්න එපා.

- සබ්බසො නාමරූපස්මිං - යස්ස නන්ථි මමායිනං : සියලු තැන්හි නාම-රූප දෙකේ මමායනය නැද්ද,
- අසනා ව න සොවති - එයාට නාම-රූප දෙක නැතිකල්හි ශෝකය එන්නේ නැහැ.
- ස වෙ භික්ඛුති වුවචති - එතකොට යම් තැනක ශෝක-පරිදේව-දුක්-දෙමිනස් නො එනවා නම් නො එන්නේ කාට ද? මොකක් නැති කෙනාට ද? මමායනය නැති කෙනාට යි. ඒ භික්ෂුව යි.
- මමායනය නැතිවෙන්න ඕනේ කොතැන ද? නාම-රූප දෙකේ යි. තණ්හාව නැතිවෙන්න ඕනේ කොහේ ද කියලා



පෙන්නුවා වාගේ දැන් මමායනය නැතිවෙන්න ඕනේ කොහේ ද? නාම-රූප දෙකේ යි.

- නාම-රූප දෙකේ මමායනය නැතිකරන්න මොකක් ද කරන්නට ඕනේ? යථා ස්වභාවය, ඇත්ත ස්වභාවය දකින්න ඕනේ.
- මොකක් ද ඇත්ත ස්වභාවය? මේ රූපය යි. රූපයේ මේ මේ කොටස් ටික පට්ටි යි. මේක ආපෝ. මේ තේජෝ මේ වායෝ. මේ කොටස් ටික හැඳුනේ මේ නිසා යි කියලා රූපය හොඳට පෙන්නුවා.

නාම කියන්නේ විත්ත-වෛතසික යි. (අපි කෙටි කරලා නේ ගන්නේ දැන්.) අරමුණු හිතන, දැනගන්නාකම යි. ඇත්තට ම අපේ මට්ටමේ ගත්තහම අපට යමක් හිතන්න මොකුත් දන්නේ නැහැ. වේදනා-සංඥ-සංඛාර-විඥන මේවා කන දේවල් ද, බොන දේවල් ද කියලා දන්නේ නැහැ. හැබැයි යමක් හිතන්න පුළුවන්, දැනගන්න පුළුවන්කම. මේ මට්ටම යි අර මම කිව්වේ.

(සරලව හිතන්න. ගැඹුරට යන කොට ඔය ඔක්කෝම හම්බවෙනවා. සිතනවා කියන තැන සිද්ධිය මොකක් ද? මොනවා ද තියෙන්නේ? මොකකින් ද කරන්නේ කියලා තමයි ගැඹුරට යන කොට ඉන්නේ. දනට මේ මට්ටමට ගත්තාම ඇති.)

අරමුණු හිතන්න දැනගන්න. රූපයක් සිහිකරන්න පුළුවන්. පෙනෙන රූපය දැකගන්න පුළුවන්. කනට ශබ්දයක්. ඇහෙන ශබ්දය දැනගන්න පුළුවන්. දැනගත්ත දේට අනුව සිතන්න පුළුවන්. එව්වරයි නෙවේ ද අපි අද දවසේ දන්නේ?

අපි ඊයේ තැනින් පටන්ගන්නවා.

\*\*\*\* අද නාම ධර්ම කියලා අපට හම්බවෙන්නේ ඔය ටික ද?

\*\*\*\* නැතිනම් ඔය ඇත්තන්ට රූප-වේදනා-සංඥ-සංඛාර-විඥ-සංඛාරණ කියලා ටිකකුත් පෙනෙනවා ද?

\*\*\*\* නාම ධර්ම කියලා පෙනෙන්නේ අරමුණු සිතන, දැනගන්න සිද්ධිය නෙවේ ද? එහෙනම් ඒක ගන්න.

\*\*\*\* අද නාම යි කියන ටික: අරමුණු සිතන දැනගන්නාකම යි. මේ ක්‍රම ඇතිවුණේ පෙර අවිද්‍යා-කමීයෙන්. එබඳු අරමුණු සිතන්න, දැනගන්න පුළුවන්කමට නවාතැනක් සපයලා, කවුද? කාලය.

ඔය ටික දකින කොට ම, හොඳට නුවණින් බලනකොට ම ඇහෙන්න රූප දකිනවා. "රූප පෙනෙන්නේ මට" යි කියලා ඇහැ සහිත තමන්ව පනවන්නේ නැහැ. ඇයි? කය ඇසුරුකරගෙන පවතින සිතට යි රූප පෙනෙන්නේ කියන කොට, "මටයි පෙනෙන්නේ" කියලා අපි කයට ඇඟිල්ල දික්කරන්නේ නැහැ. ඔය සිද්ධිය නො පෙනෙන තාක්, "මේ මටයි පෙනෙන්නේ" කියලා අපි පෙනෙන මාව කෙරෙහි, "ඉඳගෙන ඉන්න මට යි පෙනෙන්නේ" කියලා තව පෙනෙන දේට ඉරියව්වකුත් පෙන්නයි. ඔහොම පෙනුනොත්, "ඉඳගෙන ඉන්න මට පෙනෙනවා" කියලා පනවන්න පුළුවන් වේ ද කියලා බලන්න.

දැන් ඔය පින්වතුන්ට වෙනදට නම් අරමුණක් පෙනෙන්නේ එක්කෝ ඉඳගෙන, හිටගෙන, නිදගෙන, ඇවිදින සතර ඉරියව්ව යි. හොඳයි, නාම-රූප දෙක පිරිසිඳ දැක්කොත් පෙනෙන දේට ඉරියව්වක් පනවන්න පුළුවන් වෙයි ද? නැහැ. අන්න කෙලෙස් නැති මනස.

කෙලෙස් සහගත කෙනා, පුද්ගලයා නිමිණය වෙන්නේ කොහොම ද? ඉඳගෙන ඉන්න, පෙනෙන දේට ඉරියව්ව පැවැත්වුවොත් කෙනා ඉන්නවා පෙනෙන දේත් එක්ක. පෙනෙන දේ කෙනා එක්ක. එතකොට ලක්ෂණයක් තියෙයි මොකක් ද? ඉඳගෙන-හිටගෙන-නිදගෙන-ඇවිදින කෙනාට රූප බලන්න පුළුවන්.

නාම-රූප දෙකේ යථාභූත ස්වභාවය ගත්තොත්, ඒ කියන්නේ, මට රූප පෙනෙනවා. පුටුවට රූප පෙනෙන්නේ නැහැ නේ. පුටුව සකස් කරලා තියෙන්නේ කොච්චරක් ද? එයාගේ වැඩේ කොච්චර ද? එයාගේ කෘත්‍යය මොකක් ද? මට ඉඳගෙන ඉන්න උදව්කලා විතරම මයි නේ.

පෙනෙන දේ යි, මා යි අතර සම්බන්ධයක් ඇති. මා යි, රූපය යි, පුටුව යි අතර සම්බන්ධයකුත් ඇති. හැබැ යි. පෙනෙන දේ යි පුටුව යි අතර නම් සම්බන්ධයක් නැති.

ඒ වාගේ පෙනෙන අරමුණ යි, සිත යි අතර සම්බන්ධයකුත් ඇති. සිත යි, කය යි අතර සම්බන්ධයකුත් ඇති. හැබැයි, කය යි, පෙනෙන දේ යි අරභයා සම්බන්ධයක් නැති.

එතකොට සතරමභාධාකු කය හැම වෙලේ ම පෙනෙන, ඇසෙන සිතට නවාතැනක් සපයලා නම්, කයට පෙනෙන්නේ නැතිනම්, පෙනෙන්නේ සිතට නම්, (හරි ද?) “කය ඇසුරුකරගෙන ඉන්න සිතට පෙනෙන්නේ” කිව්වහම “ඉඳගෙන ඉන්න ඉරියව්ව මට යි පෙනෙන්නේ” කියලා වෙනදට අපි ඉඳගෙන ඉන්න ඉරියව්ව ගැටගැහුවේ පෙනෙන දේ කයට අයිති නිසා යි.

*දැන් කයට පෙනෙන්නේ නැහැ. කය ඇසුරුකරගෙන පවතින සිතට යි පෙනෙන්නේ. කය නවාතැනක් දීලා කියලා දැක්කොත්, පෙනෙන දේට ඉරියව්වක් තියෙයි ද? ඉරියව්වක් නැහැ.*

අන්න කෙලෙස්වලින් මිශ්‍ර නො වුණු මානසික ලක්ෂණය. ඉඳගෙන-හිටගෙන-නිදගෙන-ඇවිදින කියන සතර ඉරියව්වෙන් එක ඉරියව්වකටවත් නැතුව, පෙනෙනවා-ඇහෙනවා කියන ටික එයා කරනවා. හරිද. කරන්න පුළුවන් ඤාණ දර්ශනයකින්. මේ නාම-රූප දෙකේ මමායනය නැතිනම්, නාම-රූප දෙකේ නියම ස්වභාවය හසු වුනොත් ඉරියව්ව අතහැරෙනවා.

- එතකොට මේ අතර වූ දුක ශෝකය නැතිවෙන්න මොකක් ද කරන්න ඕනේ? මමායනය නැතිකරන්න ඕනේ.
- මමායනය නැතිවෙන්න ඕනේ කොහේ ද? නාම-රූප දෙකේ යි.

- මමායනය නැතිකරන්න මොකක් ද කරන්න ඕනේ? නාම-රූප දෙකේ යථාභූත ස්වභාවය දකින්න ඕනේ.
- ඒ සඳහා යි ඉති රූපං, ඉති රූපස්ස සමුදයො, ඉති රූපස්ස අසුඛගමො - මේ රූපය යි, මේ රූපයේ ඇතිවීම යි, මේ රූපයේ නැතිවීමයි කියලා ඔය ඇත්තන් නුවණින් දැනගන්න ඕන.
- ඉති වෙදනා, ඉති වේදනාය සමුදයො, ඉති වෙදනාය අසුඛගමො -

මේ විදියට මේ නාම ධර්ම ටික මේ ඉගෙනගන්නේ ඒකට යි.

එතකොට ඔන්න දැන් අපි රළු විදියට නාමය යි රූපය යි දෙක තියෙන්නේ කියලා හොඳට ඉගැන්නුවා, ඉගෙනගත්තා.

රූපය කඩලා, කඩලා වෙන් කරලා ත්, රූපයක් මිසක කෙනෙක් නෙවෙයි. ඒක දකින අහන දේට නවාතැනක් සපයන කෘත්‍යය විතරයි එයා කළේ කියලා ත් ඉගැන්නුවා.

දකිනවා-අහනවා කියන සිද්ධිය අවිද්‍යා-කමී කියන හේතුවක් ඇවිල්ලා, හැදිලා ආහාරයෙන් හැදුණු රූපය නිවස්නය කරගෙන පවතිනවා. එයාගේ කෘත්‍යය දකින-අහන එක යි. මෙන්න මේ වාගේ නාමය රූපයට ත්, රූපය නාමයට ත් ඔවුනොවුනට කරණ උපස්ථානයක් ලෙස යි මේ පැවැත්ම තියෙන්නේ කියලා ත් අපි ඉගෙනගත්තා.

- ඒකේ මමායනය කළොත් ඇතිවන ප්‍රතිඵලය තමයි දුක.
- මමායනය නො කළොත් ඇතිවන ප්‍රතිඵලය දුකෙන් මිදීම යි

කියලා දැන් අපි ඉගෙනගත්තා.

දැන් දුක්ඛනිරෝධගාමිණිප්‍රතිපදාව හැටියට ඔය පින්වතුන්ට හම්බවෙන්නේ එක දෙය යි. හැම වෙලාවේ ම, ගෙදර ගියත් මේ දැන් ඉන්න කොට ත් කෙනෙක්, පුද්ගලයෙක් කියලා සිත මමායනය කරමින් අරමුණු උපදින ගානේ මමායනය නැතිවෙන විදියට පෙන්නන්න. "මගේ දරුවා" කියලා සිහිවෙන කොට,

නැතිනම් “දරුවා” කියන කොට “මගේ” කියන අදහස තියෙයි. “කෙනෙක්” කියන අදහස තියෙයි. “පුද්ගලයෙක්” කියන අදහස තියෙයි.

එතකොට කෙනෙක් පුද්ගලයෙක් හැටියට සිහි කරන කොට ම සිතට, “නෑ, ඒ නාම-රූප දෙකක් නේ තියෙන්නේ” කියලා පෙන්වන්න. සිතට කෙනෙක් හැටියට, පුද්ගලයෙක් හැටියට මම දන්න, මම දකින කෙනෙක්, අමුතූ දෙයක් ඕන නැහැ. මම වේවා, මගේ කෙනෙක් වේවා. මම දකින කෙනෙක් හෝ වේවා. එතකොට මමායනය කියන එකට ඉඩ නැතිවෙන විදියට නාම-රූප දෙක පෙන්වන්න ඕන.

භාවනා කියලා කියන්නේ වෙන මොකුත් නෙවෙයි. දුක්බ නිරෝධගාමිණීප්‍රතිපදාව කියන්නේ, භාවනාව කියන්නේ මේ බණ ඇහුවාට පස්සේ නිවන් දකින ප්‍රතිපදාවක් එයාට හම්බවෙනවා.

දැන් ඉගෙනගත්ත ප්‍රතිපදාව මොකක් ද? නාම-රූප දෙක පිරිසිදු දකින එක තමයි දුක නැතිකරගන්න තියෙන එක ම ක්‍රමය.

දැන් ගෙදර ගිය වෙලේ ඉඳන් ඔය පින්වතුන්ට වැඩක් තියෙයි. ඔය ඇත්තන් භාවනා කරන්න කියලා කැලයකට යන්න ඕනේ නැහැ. දැන් ඔය බණ ටික අහලා පැත්තකට කරළා අහලා ගිහිල්ලා තොර තෝංචියක් නැතුව පුද්ගලයින් ගැන, සත්තයින් ගැන සිත සිතා හිටියාට කමක් නැහැ.

එහෙම හිතන්න දෙන්නේ නැතිවෙන්න යි මේ බණ ඇහුවේ. මේ බණ ටික ඇහුවාට ගෙදර ගිහිල්ලා රෙදි හෝදන කොට, වලං පිගන් ටික හෝදන කොට, හාල් ටික ගරන කොට, බත් උයන කොට, රෙදි පිළි ටික හෝදන කොට පුද්ගලයින් ගැන, සත්තයින් ගැන, පොඩි කාලේ ඉඳන් කළ කී දේවල් තොර තෝංචියක් නැතුව ගිරවා වාගේ හිත කියවනවා, කියවනවා.

ඒකත් පිළිගන්නවා නම් ඔය ඇත්තන්ට මේ අහපු බණ ටික වැඩකුත් නැහැ, මේක උපදේශයක් කරගෙනත් නැහැ. නාම-රූප දෙකේ මමායනයෙන් මිඳෙන්නෙත් නැහැ. දුකෙන් මිඳෙන්නෙත් නැහැ.

එහෙම කරන පැවැත්ම නවත්තලා, දුක නැතිවෙන විදියට උපදින අරමුණු ටිකට ඇත්ත දකින්න කියන කාරණාව යි මේ පණිවිඩයෙන් පෙන්නුවේ. ඇත්ත නො දැක්කොත් දුක එනවා. ඇත්ත දැක්කොත් දුකෙන් මිඳෙනවා කියන පණිවිඩය යි කිව්වේ. ඒ කියන්නේ ගෙදර ගිහිල්ලා මොනම විදියකවත් වැඩ කටයුතු කරන්න හදන කොට පුද්ගලයෙක්-සත්ත්වයෙක්-කෙනෙක් කියලා සිහිවෙන කොට ම ඔය ඇත්තන්ට කරන්න තියෙන්නේ එක දෙය යි. ඒකේ මමායනය කරන්න නො දෙන විදියට, "මම මගේ" කියලා ගන්න ඉඩ නො තිබෙන විදියට, ඒක කෙනෙක් නෙවෙයි. ඒක නාම-රූප දෙකක් වශයෙන් දන්නා දේවල්, දන්නා හඳුනන දේවල්, නො දන්නා නො හඳුනන දේවල් පුද්ගලභාවයට, සත්ත්වභාවයට සිහිවෙන කොට ම කෙනෙක්-පුද්ගලයෙක් හැටියට සිතට කියවන්න ඉඩ දෙන්නේ නැතුව, ඒ නාම-රූප දෙකක් කියලා ඤාණිකව පෙන්නවා. අර මම කියාපු විදියට, පුළුවන් විදියට රූපයේ අර්ථ දක්වනවා. නාමයේ අර්ථ දක්වනවා.

මේ නාම-රූප දෙක ගැන දන්නා වූ  
නුවණ කියන්නේ නිවනේ යතුර යි.

දැන් අද ඉඳලා මම ඔය ඇත්තන්ට යතුර, යතුර දෙනවා. මේ යතුර ලෝකයෙන් එතෙරවෙන්න යි. ඔය ඇත්තන් ජරා-මරණ-සෝක-පරිදේව-දුක්-දෙමිනස්-නින්ද-අපහාස-ඇනුම්-බැනුම්-තාඩන-පීඩන කියන සියලු දුකෙන් යුක්තවෙලා, පීඩිතවෙලා, මිරිකිලා, හැම වෙලාවේ ම දහයකින් ඉන්න මේ දුක නමැති වටපිටාවෙන් මිදිලා මාරයාගේ ඇස් වහලා හොරන් පැනලා යන්න තියෙන යතුර යි. ඕක නැතිකරගන්න එපා. කාටවත් දෙන්නත් එපා. හසුවෙන තැනක තියන්නත් එපා.

ඕක හොරෙන් භාවිතා කරන්න, මාර පිරිසට. මව්පු මාර, ක්ලේශ මාර, අභිසංස්කාර මාර කියලා ඉන්නවා. ඒ කියන්නේ, කැමැත්ත, අකැමැත්ත, කැමැත්ත-අකැමැත්ත ඇතිවෙන විදියට අරමුණු හිතවලා, ඒකට කැමැත්ත ඇතිකරවලා, අකැමැත්ත ඇතිකරවලා තොර තෝවියක් නැතුව සිතීම-කිමි-කරවලා, කරවලා මේ නාම-රූප දෙකේ බඳවලා තියාගන්න තමයි මාරයාගේ පිරිස හදන්නේ. ක්ලේශ මාරයා.

එහෙම පුද්ගලයෙක් සිහිකරලා, එහෙම ඇලීම්-බැඳීම් දෙක ඇතිකරලා මේ නාම-රූප දෙකේ බඳවලා ඔය ඇත්තන්ව දුක කරා ගෙනයන්න එයාට කැමැති සේ කරන්න ඉඩ නො දෙන විදියට ඔය ඇත්තන් මේ යතුරෙන් හෙමින් මේ දොර ඇරගෙන පනිනවා.

කෙනෙක් කියලා සිහි කරණ කොට ම, වෙනදා මාරයා ඒ පැත්තට තල්ලුකරලා “කෙනෙක් ගැන හිතපන්” කියලා තල්ලුකරණ පැත්තට යන්න නො දී අනික් පැත්තේ දොරෙන් ටක් ගාලා යනවා. මේ යතුර දුන්නේ ඒකට යි, පැනලා යන්න යි.

සිහි කරණ කොට ම “නෑ නිකම් නාම-රූප දෙකක් නේ තියෙන්නේ. රූපය මෙහෙම යි. නාමය මෙහෙම යි. මේ නාමය රූපයට යි කියලා හිතනවා. එතකොට පුද්ගලභාවයෙන් සිතට සිතන්න ඉඩ දෙන්නේ නැහැ.

පරණ හුරුවට ආයෙන් “කෙනෙක්” කියලා සිහිවෙනවා. දැන් කෙනෙක් කිව්වාට, කෙනා කියලා සිහිවෙන සිහිවෙන හැම අරමුණක ම හැකි ප්‍රමාණයෙන් පුද්ගලභාවයට හිත කියවන එක නතරවෙලා හිත කියවන්න නො දී, මෙන්න මේ නාම-රූප දෙකක් තියෙන්නේ කියන එක මේ පෙන්නාපු විදියට සිහිකරවන්න.

සිහි කර කර, කර කර හිටියොත් ‘සත්ඤා-පුද්ගල නො වන, මමායනය කරන්න බැරි නාම-රූප ධර්මයක් තියෙන්නේ’ කියන එක එන්න එන්න මතුවෙයි.

පුද්ගලයින්, සත්ඤයින් කියන හැඟීම් ටික, ටිකෙන් ටික, ටිකෙන් ටික ගෙවෙයි.

නාම-රූප දෙකක් තියෙන තැනක සත්ඤයින්-පුද්ගලයින් ඉන්නවා, දුවලා, පුතාලා, නෑදෑයින් ඉන්නවා, තමන් ඉන්නවා කියලා පෙනෙන, දූනෙන, හැඟෙන මට්ටමට යි ලෝකය කියලා කිව්වේ. ඔය විදියට සිතන, කියන, කරන, කතාකරණ මට්ටමට කියනවා ලොකික යි. ලෝකය යි කියලා. ලෝකය කියන්නේ දුක යි.

අපි ලෝකයේ පෙනෙන, අම්මා-තාත්තා-දුව-පුතා-නංගී-මල්ලී-සහෝදරයා-මම කියලා හිතන පෙනෙන

තැනක නාම-රූප කියලා ධර්මතාවයක් තියෙන්නේ කියලා පෙනෙන-හිතෙන-දැනෙනකමට යි ලෝකෝත්තර කියලා කියන්නේ.

ලෝකයාගෙන් එතෙර යි. මේ නාම-රූප දෙක දුව-පුතා-අම්මා-තාත්තා-නංගී-මල්ලී කියලා දූකලා බලලා හිතලා, අඩලා වැලැපිලා විලාපදිලා බැඳුම් ඇතිකරගන්න පැවැත්මෙන් විතර යි. එයා “නාම-රූප දෙකක් තියෙන්නේ”, කියලා බලන්න, බලන්න, බලන්න, බලන්න මේ ගර්ඊය “මම-මම” කියන පැවැත්මෙනුත්, “මගේ දුව-පුතා-අම්මා-තාත්තා-නංගී-මල්ලී” කියන තව සත්තියින්-පුද්ගලයින් කියන සියලුම සංඥ මනසිකාරයන්ගෙන් ටිකෙන් ටික, ටිකෙන් ටික, ටිකෙන් ටික, මිඳෙනවා.

කෙළවරට යන කොට නාම-රූප යි කියන ධර්මතාවය දූකලා සත්තිය-පුද්ගල භාවයේ සුඤ්ඤතාවය ඤාත් ඤාත් කරගෙන සීනිභූතොස්මි නිබ්බූතො - නිමවූයෙමි සිසිල්වූයෙමි කියලා ලෝකයෙන් එතෙරවෙනවා, ලෝකයාගේ සියලු දුකෙන් එතෙරවෙනවා.

එතකොට ඒ සත්තිය-පුද්ගලභාවයෙන් දුක්විඳින මානසික පැවැත්ම තියෙන තැනකට ලෝකය කිව්වා නම්, එබඳු ලෝකයෙන් එතෙරවෙලා එබඳු ලෝකයෙන් මිඳෙන්නට තියෙන යතුර තමයි මේ නාම-රූප දෙකක් කියන නුවණ.

ඒක අරගෙන ගෙදර ගිහිල්ලා ලාවිච්චකට දලා, ඒ ලාවිච්චටත් යතුරක් දලා දන්න නෙවෙයි මේ යතුර දුන්නේ. වටිනවා නම් අපි වෙනදට කරන්නේ එහෙම නේ.

හොඳට මතක තියාගන්න මේ යතුර දුන්නේ දෙර අරින්න යි.

ඒ අරින දෙර කොහේ ද තියෙන්නේ කියලා වෙහෙසෙන් නෙවෙ යි. අපි කරන්නේ මොකක් ද? ඒ යතුර අරගෙන ගිහිල්ලා, තව යතුරකින් ලාවිච්චක් ඇරලා, ඒ ලාවිච්චට දලා, ඒකට යතුර දලා, ඒ යතුර අතට ගන්න එක යි. යතුරට ත් යතුරක් දනවා.



නමුත් දැන් එහෙම කරන්න නෙවෙයි. මේක දුන්නේ දෙරට, දෙර ඇරගෙන යන්න යි. ඒ කියන්නේ ලෝකයෙන් එතෙරවෙන්න යි යතුර. මේ යතුරෙන් විතරම ම යි, ඒ කියන්නේ මේ විදියට ලෝකයෙන් එතෙරවෙන පැත්තේ තියෙන යතුරකින් විතරම ම යි යන්න තියෙන්නේ. අරමුණක් සිහිවෙන කොට, පුද්ගලයෙක්-කෙනෙක්-සත්ත්වයෙක් කියලා සිතීම-කීම-කිරීම කරවන පැත්ත තමයි එක දෙරටුවක්. මාරයා විසින් තල්ලුකරනවා ඒ දෙරටුව ම. එහෙම තල්ලු කරද්දී, ඒ දෙරටුවෙන් යන්නේ නැතුව -ඒකෙන් ගියොත් ලෝකයට යි යන්නේ, ජරා-මරණයට යි යන්නේ- ඒ දෙරෙන් යන්නේ නැතුව ලෝකයෙන් එතෙරවන පැත්තට ඇරගෙන යන්න දුන්නු යතුරක් තමයි ඔය මොකක් ද? ඒක කරන්නේ කොහොම ද? පුද්ගලයෙක්-සත්ත්වයෙක් කියලා සිහිවෙන කොට ම නාම-රූප කියලා ධර්මයා දෙකක් තියෙන්නේ කියලා බලනවා. බලන එක හරිගියා කියන්නේ තේරුමක් දැනගන්නේ කොහොම ද? පුද්ගලභාවයට හිතට කියවන්න බැරිවෙන්න ඕන. කෙනෙක් කියලා හිතෙන කොට ම “නෑ, එතැන තියෙන්නේ මෙහෙම රූපයක්. මෙන්න මෙහෙම යි හැදිලා තියෙන්නේ. මෙතැන නාම ධර්ම ටිකක්” කියලා පෙන්නන කොට අර හිතන්න ආපු විදියට පුද්ගලභාවය දිගට ම හිතාගෙන යන්න බැහැ.

ඕහොම පුද්ගලභාවයට එන සෑම අරමුණක් අරමුණක් ගානේ ම පුද්ගලභාවයට හිතන්න නො දෙන විදියට “පුරාණ නාම-රූප දෙකක් තියෙන්නේ” කිය කියා ඇත්ත ම පෙන්නන්න. මොකක් වෙයි ද කියලා බලන්න. ඔය පින්වතුන් අධිගමයක් නො ලැබුවොත්, නිවන් නො දැක්කොත් තමයි පුදුමය.

ඊට පස්සේ මේ අහගත්ත දහම් ටික අරගෙන පැත්තකට තියලා, හොඳට බණ ඇහුවා සිලුත් ගත්තා. හැබැයි, ගෙදර ගිහිල්ලා වෙනද වාගේ ම සත්ත්වයින් ගැන, පුද්ගලයින් ගැන තොර තෝචියක් නැතුව හිත හිතා ඉන්නවා. ඒ හිතන එක වළක්වන්න කිසිවක් ඇරගෙන ඇවිල්ලා නැහැ පෝයට සිල් ගන්න ගියාට. ඤාණ දර්ශනයක්වත් සිහියක්වත් අරගෙන ඇවිල්ලා නැතිනම් මේ සිල් ගැනීම පලක් වේ ද? නැහැ. අරගෙන වැඩක් වේ ද? නැහැ.

වෙනද වාගේ ම සිත සිතා පුද්ගලභාවයක ඉන්නවා නම්, කෙනෙක් නිවන් දැක්කොත්, අහපු බණ නිසා නිවන් දැක්කොත් තමා පුදුමය. ආරණ්‍යයට ආවේ, බණ ඇහුවේ නිකම් නෙවෙයි ගෙදර දෙරේ දී ජීවත්වෙන්න යමක් අරගෙන යන්න යි.

ගියාට පස්සේ වෙනද වගේ, උන්න ගිය වෙලාවේ ඉඳන් හිත ඇතුළෙන් කතාව පටන්ගන්නවා. පුද්ගලයින් ගැන, සත්ත්වයින් ගැන, අල්ලාපු ගෙදර නංගී ගැන, අසවල් කෙනා ගැන, ඔහොම පටන්ගන්න කොට ඒ විදියේ කතාවට ඉඩ දෙන්නේ නැතුව ආන්න අර අහගන්න ධර්මයෙන්, ඉගෙනගන්න නුවණ භාවිතා කරන්න. එතකොට යි ලෝකය සන්සිඳෙන්නේ. ලෝකයෙන් එතෙරවෙන්නේ.

කොච්චර බණ ඇහුවත්, අහගන්න දේ ජීවිතයට එකතුකරගන්නේ නැතිනම්, ඔය පින්වතුන්ගේ කෙලෙස් නිවෙන්නේ නැහැ. අද අපට වෙලා තියෙන්නේ ඒක යි. අද අපි ඕනෑම තැනකින් බණ ඇහුවොත් අන්තිමට මේ පෙන්නන්නේ එක උත්තරයක්. අපි දක්ෂ නැතිකම යි, නුවණ නැතිකම යි තියෙන්නේ. අපට හිතෙන්නේ බොහෝ ධර්මදේශනා තියෙයි වාගේ යි. නමුත් ඕනෑම තැනකින් පෙන්නන්නේ එක අර්ථයක්. මේ විපාක නාමරූප දෙකේ ශුන්‍යතාවය යි.

දැන් ඔන්න මම නාම-රූප ඇයි කියලා ඇහුවා. අහගෙන ගෙදර ගියා. වෙනද විදියට ම තොරතෝචියක් නැතුව, සත්ත්වයින් ගැන, පුද්ගලයින් ගැන, ලමයින් ගැන හිතනවා, හිතනවා, හිතනවා. හැබැයි ඒ හිතන ගතිය අඩුවෙන්න මේ හිතන ගති ටික යොදගන්නේ නැහැ. මේක අහලා පැත්තක. සිලුන් ගත්තා. බණත් ඇහුවා. වෙනද විදියට ම හිතනවා. අඩුවක් නැහැ. හැබැයි ඉතින් කාලයක් යන කොට කෙලෙස් ගෙවිලාත් නැහැ. පුද්ගලභාවය සිඳිලාත් නැහැ. දුක ගෙවිලාත් නැහැ. වෙනද වාගේ ම යි ජීවිතයට දුක.

එතැන බණ හරි නැහැ. ඒ හින්දා නිවන් දැක්කේ නැහැ නේ. තව තැනකට යනවා. එතැන ගියහම උගන්නනවා චිත්ත-වෛතසික-රූප කියලා ධර්මතාවයක් තියෙයි කියලා. දැන් අරක ම තව ටිකක්

කෙටි කරලා වෙන විදියකට පෙන්න්නවා. හොඳට විත්ත කියන්නේ මොකක් ද? වෛතසික කියන්නේ මොකක් ද? රූප කියන්නේ මොකක් ද? හොඳට කනත් නවලා අහගන්නවා. අහගෙන ඉගෙන ගන්නා.

හා ඒකත් පැත්තකින් තියලා ගෙදර ගිහිල්ලා තොරතොංචියක් නැතුව වෙනද වාගේ ම පුද්ගලභාවයෙන් කතා කර කර, කතා කර කර ඉන්නවා. ආයෙ ඒකට වුට්ටක්වත් ඉගෙනගන්න දේ උදවුකරගන්නේ නැහැ. නංගී ගැන, අක්කා ගැන, කමනී ගැන, රාණී ගැන, ඔව්වා ඉතින් හිත හිතා, හිත හිතා ඉන්නවා. (මෙතැන ඉන්නවා ද කියලා දන්නෙත් නැහැ. මම ඔය කියන නම් තියෙන පිරිස.) එතකොට හිත හිතා ඉන්නවා. පොඩි කාලයේ හැටි, තමන්ට බැනපුවා, ගහපුවා, හොඳ කියපුවා, කැමැත්ත ඇතිවුණා, අකැමැත්ත ඇතිවුණා විදියට පුද්ගලභාවයෙන් හිත හිතා, හිත හිතා ඉන්නවා. දුක ගෙවිලා නැහැ. කෙලෙස් ගෙවිලා නැහැ. වෙහෙස ගෙවිලා නැහැ.

ඒ බණ ටිකත් හරි නැහැ. එතැන ධර්මය හරි නැහැ. එතැන බණ හොඳයි නම් රහත් වෙන්න එපායැ. නිවන් දකින්න එපායැ. නිවන් දකින්න බැරිවුණා. ඒ බණ හරි නැහැ.

තව තැනකට යනවා. ගියාම එතැන උගන්නනවා, පඤ්චඋපාදනස්කන්ධයක් තියෙන්නේ. රූප-වේදනා-සංඥ-සංඛාර-විඥන කියන ස්කන්ධ පඤ්චකයත්, රූපය කියන්නේ මෙහෙම වේදනා යි... දැන් එකින් එක වෙන්කරලා. අතන නාම-රූප කියලා පෙන්නවා. ඒක බෙදලා විත්ත-වෛතසික කියලා මෙතැන පෙන්නවා. මෙතැන එක පහක් කොට පෙන්නවා. හොඳට අහගන්නා. රූපය කියන්නේ මොකක් ද? වේදනාව, සංඥාව, සංඛාරය, විඤ්ඤාණය- ඒවායේ තියෙන්නේ මොනවා ද? අහගන්නා හොඳට. ඒකත් තියාගෙන ගෙදර ගියා. වෙනද විදියට ම ලමයි ගැන, දරුවන් ගැන, දරුවන්ගේ වැඩකටයුතු ගැන, නැදැයින්, යාලු මිත්‍රයින් ගැන හිත කෙළවරක් නැතුව හිතනවා. හොඳට සතිය යි ඉතින්. මේ ඉගෙනගන්න එක. වෙන ම ජීවත්වෙන එක අපි වෙනවා.

අනේ කාලයක් යන කොට දුක වූට්ටක්වත් ගෙවිලා නැහැ. පුද්ගලභාවය හිඳිලාවත් නැහැ. හැඟීම් එහෙම ම යි. ඒ කියන්නේ බණ ඇහැව්වාට වූට්ටක්වත් කෙලෙස් ගෙවිලා නැහැ. ඒ කියන්නේ එතැන දර්ශණයේ අඩුවක් ඇති. දර්ශණය හරිගියා නම් මගේ කෙලෙස් ගෙවෙන්න එපායැ.

ඒ උත්තර එකත් හරියන්නේ නැහැ. තව තැනකට යනවා. මේ සියලු සංස්කාරයෝ අනිත්‍ය යි. නැතිනම් මේ රූප-වේදනා-සංඥා-සංස්කාර-විඤ්ඤාණ කියන්නේ අනිත්‍ය යි කියලා උගන්නනවා. ඉගෙනගෙන ආවා. අර විදියට ම හිතනවා. නැතිනම් ස්කන්ධයෝ දුක යි, අනාත්ම යි. මේ විදියට, මොන විදියකට හරි බණ අහන්න හම්බවුනහම කියන්නේ විපාක නාමරූප දෙකේ ශුන්‍යතාවය යි. අහගන්නවා. මේක අහගන්නේ මොකට ද? ලෝකයෙන් මිඳෙන්න යි. දුකෙන් මිඳෙන්න යි. නමුත් ඒක පැත්තකින් තිබ්බා. වෙනද විදියට ම ජීවත්වෙනවා.

ඉතින් අදත් හවස ගෙදර ගිහිල්ලා ඒ වැඩේම කරන්න ඕන හැබැයි. මේ නාම-රූප දෙක ගැන මම හොඳට ඉගැන්නුවා, කියලා දුන්නා. මේක හොඳට අහන්න ඕන දැන්. හොඳට ඇහුම්කම් දීලා, හොඳට කල්පනා කරලා දැනගෙන ගෙදර ගිහිල්ලා, මේක හොඳට පරෙස්සම් කරලා පෙට්ටියක දලා, පෙට්ටියටත් යතුරක් දලා තියලා වෙනද විදියට දරුවන් ගැන, මුහුඹුරන් ගැන, නෑදෑයින්, යාලු මිත්‍රයින් ගැන හොඳට හිත හිතා ඉන්න ඕන. එතකොට දුක ගෙවෙයි.

මොකක් ද දැන් අපේ බලාපොරොත්තුව? මොකක් ද මේ? “හාමුදුරුවන් හරි, තව කෙනෙක් හරි අපේ කන හේදිලා සෝවාන් වෙනකම් ම කියපන් බණ” කියන තැනක යි ඉන්නේ. අපට නම් කරන්න බැහැ. “අපව රහත්වෙන තැන දක්වා ම කවද හරි දවසක කෙලෙස් ගහලා යන්න, හේදිලා යන්න හොඳ වතුර පාරක් වගේ හොඳ බණක් එයි. තවම මේ අහපු ඒවායින් නම්, අහගන්න ඒවායින් නම් කෙලෙස් හේදිලා යන්න බණක් ආවේ නැහැ” කියලා අනුන්ට බාර දීලා තියෙයි,

“මෙන්න කන. දීපන් සෝවාන් කරවලා!” එහෙම නෙවෙයි ද කරන්නේ? මේ බණ අහන එකේ තේරුම මෙතැන ඉන්න අය තව තැනක හරි සෝවාන් වෙනකම් බණ අහනවා. සකදගාමී වෙනකම්.

ඕක නෙවෙයි, පින්වතුනි හොඳට තේරුම් ගන්න බුදුරජාණන් වහන්සේ ධර්ම දේශනා කළත්, මේ කෙලෙස් ගෙවිලා යන්න බණ කියන්නේ නැහැ. අප තුළින් ම කෙලෙස් උපදන උපාය කටයුතු යි. ඒකට කලාන මිත්‍ර ඇසුර, සද්ධර්ම ශ්‍රවණයෙන් උපකාරයක් ලැබෙයි. ඔය පින්වතුන් බුද්ධිමත් වුණා නම්, ධර්ම දේශනා සියක් ඇහුවා නම්, ධර්ම දේශනා සියක් නැහැ. සිය ම එක අර්ථය යි ඔය පින්වතුන්ට කියලා තියෙන්නේ.

මොකක් ද කියන්නේ? මෙන්න මේ අර්ථය යි: නාම-රූප දෙකක් තියෙන්නේ කියලා කිව්වා නම්, නාම-රූප දෙකක් තියෙන්නේ කියලා කිව්වේ මොකක් ද? අනාත්ම යි කියන එක නේ ද? ටක් ගාලා අර්ථයේ පිහිටාගන්න. අනාත්ම යි කියන්නේ? ආත්ම විදියට හිතන්න එපා. ආත්ම විදියට බලන්න එපා කියන එක නේ ද? නාම-රූප යි කියලා කිව්වේ අනාත්ම යි කියන එක නේ ද කියලා දුන්නේ? රූපය අනාත්ම යි කියන එකෙන් කිව්වේ ඒ විදියට ආත්ම විදියට බලන එක වැරදි යි. ආත්ම විදියට බලන එක නවත්වාගන්න දුන්න පණිවිඩය නේ ද කියලා ඤාණිකව උත්තරයක් ගත්තා නම් ගෙදර ඉඳලා ආපු විදියට සිත කියවන ගානේ, මේ අහගත්ත පණිවිඩය ඉදිරිපත් කලා නම් රහත්වෙලා ත් ඉවර යි.

බුදුරජාණන් වහන්සේගේ කාලයේ බොහෝ ධර්ම දේශනා ඕනෑවුණේ නැහැ. සරල බණ පදයක් ඇති. රහත් වෙනවා. අද කොච්චර බණ ඇහුවාත් රහත් වෙන්නේ නැහැ. ඇයි ඒ? වචනයක අර්ථය දකින්න තියෙන අදඤ්ඤාම යි. වචනයක කෙළවර ගන්නට නො හැකියාව යි. රූපය සතරමභාධාකු යි, කන බොන ආහාරයෙන් හැදිලා තියෙන්නේ කියන වචනය හොඳට ම ප්‍රමාණවත් බුදුරජාණන් වහන්සේගේ කාලයේ අර්හත්වයට ම. වෙන මොකුත් ඕනෑ නැහැ. සියලුම කෙලෙස් නසලා අර්හත්වයට ම පත්වෙන්න ඒ වචනය ඇති.

අද එහෙම නෙවෙයි. ස්කන්ධ-ධාතු-ආයතන-ඉන්ද්‍රිය බෙදලා බෙදලා බෙදලා සලාද වෙන විදියට හදලා දුන්නත් අහනවා. එව්වර යි. ඇයි ඒ වෙනස? එද හොඳට හිතනවා. අද හිතන්නේ නැහැ. වචනයේ අර්ථය දන්නේ නැහැ. හැම රූපයක් ම සතරමහාධාතු යි, උපාදය රූප යි කියලා පෙන්නවා නම් එද, මහාභූතයි කියාපු ගමන් ම එද නුවණ යි කියලා කියන්නේ, “මහාභූත යි කියලා කිව්වේ රූපය අනාත්ම යි කියන එක නේ ද” කියලා ඤාණකව තමන් හිතලා.

රූපය අනාත්ම යි කියන එකෙන් හිතුවේ ඒක ආත්ම විදියට බලන්න එපා කියන එක නේ ද?

ආත්ම විදියට බලන්න එපා කිව්වේ ඇයි? එතකොට දුක එන හින්දා නේ ද? ආත්ම විදියට බැලුවොත් දුක ඇතිවෙනවා. ආත්ම විදියට පෙනෙන්නේ අනාත්ම බව නො පෙනෙන තාක් කියලා, පය්වි කියන වචනය ඇහුනේ. පය්වි සතරමහාධාතු යි කිව්වේ.

සතරමහාධාතුව කිව්වේ අනාත්ම යි කියන එක නේ ද?

අනාත්ම යි කිව්වේ ආත්ම බලන්න එපා කියන එක නේ ද?

අනාත්ම බලන්න එපා කිව්වේ එහෙම බලනකොට දුක එනවා නේ ද?

දුක නො එන්න නම් ආත්මව නො බලන්න ඕන. ආත්මව නො බලන්න නම් අනාත්මයෙන් දැක්ක යුතුව කියන එක නේ ද මේ කිව්වේ කියලා.

පය්වි කියන වචනය ඇහෙන කොට ම චතුරායඝී සත්‍යය අවබෝධ වෙලා. දුකත් දැකලා, දුක ඇතිවෙව්වි හේතුවත් දැකලා. මේ හේතුව නැතිවුණොත් දුක නැතිවෙනවා කියන එක එහෙනම් මම මේ පය්වි ධාතු සංඥව සතරමහාධාතු යි කියලා මෙතෙහි කරන්න ඕන කිව්වා. එක වචනය අහන කොට ම චතුරායඝී සත්‍යය අවබෝධ කරගන්න තරම් තමන්ව ගෙනියන්න තමන් දැකූ යි.

අද පයවි කිව්වහම පයවි. අර සතෙක් ගොම බෙට්ටක් ගැහුවහම ඩක් ගාලා වැටුනහම වැටුනා ම වගේ පයවි කිව්ව නම් පයවි ම තමයි. සතරමහාධාතු යි කිව්වහම සතරමහාධාතු ම තමයි. අඩියක්වත් හොල්ලන්තේ නැහැ. හාමුදුරුවන් ම නැතිනම් බණ කියන කෙනා ම “උස්සපන් උතුරු කකුල තියාපන් එහා පැත්තෙන්” කියලා වගේ ඇයි සතරමහාධාතු යි කිව්වේ කියලා ආයි ඉතුරු එකත් හිතවන්න ඕන. ඇයි එහෙම හිතුවේ කියන එකත් හිතවන්න ඕන.

එද නිවන් දකින්නත් අද නිවන් නො දකින්නත් හේතුව ඒක මිසක, අපේ අදක්කම මිසක බණ පදයේ අඩුවෙව්ව හෙම නෙවෙයි. බණ මහා රාශියක් එපා. බුදුරජාණන් වහන්සේගේ කාලයේ නිවන් දකින්නට මේ රූපය සතරමහාධාතු යි කියන එක ම වචනය හොඳට ම ප්‍රමාණවත්.

ඉතුරු ටික අරන් යනවා එයා තනියම. කොහොම ද? ඇයි සතරමහාධාතු කියලා කිව්වේ? කුමන අර්ථයක් සඳහා ද? මේකෙන් පෙන්නුවේ හැම රූපයක් ම අනාත්ම යි කියන එක නේ ද කියලා ටක් ගාලා අල්ලාගත්තා.

රූප අනාත්ම යි නම්, ඒකෙන් කිව්වේ ආත්මව හිතන්න එපා කියන එක නේ ද මට මේ කියන්නේ.

ඇයි මට ආත්මව හිතන්න එපා කියන්නේ? එතකොට ආත්මභාවවලට දුක එන හින්දා නේ ද කියලා ටක් ගාලා අර්ථය ගන්නවා. බලන්න ඒ වචනයෙන් ම එයා දුකත් දුක ඇතිවීමත් දෙක ගත්ත හැටි.

දුක නැතිවෙන්න නම් ආත්මව බලන්න එපා. එහෙම නම් මේ අනාත්මය බලන්න කියන එක නේ ද මේ කියන්නේ? කිව්වා, දුක්බතිරෝධගාමිණී ප්‍රතිපදාව. සත්ඤ්-පුද්ගලභාවයට සිහිවෙන හැම අරමුණක් ගානේ ම නැහැ. මට පුද්ගලභාවය සිහිවුණත් රූපය අනාත්ම වෙන්න අර අර්ථය සිහිවෙනවා. සතරමහාධාතුව ම යි. ආයෙ සතරමහාධාතුව තියෙනවා. මම බලන පුද්ගලයාගේ ඇගේ සතරමහාධාතුව තියෙනවා නෙවෙයි. අපි දැන් කොච්චර

කෙලේස ද කියනවා නම් අපි ඉතින් කෙනෙක් කියලා බලන පුද්ගලයාගේ ඇඟ හැදිලා තියෙන්නේ සතරමහාධාතුවෙන් නේ කියලා තව කෙනෙක් ගේ අතිධාවනය කරනවා. පුද්ගලයෙක් කියලා බලන පුද්ගලයා හැදිලා තියෙන්නේ පුද්ගලයාගේ ඇඟේ තියෙන සතරමහාධාතුව නෙවෙයි. පුද්ගලභාවය ගෙවාගන්න යි, ඒ රූපය පුද්ගලයෙක් කියලා සත්ත්වයෙක් කියලා නො දකින්න යි මේ ධාතු තණ්හාව. තව, පුද්ගලයා ඇතුළේ සත්ත්වයෙක් කියලා දකිනවා කියන්නේ ප්‍රපංචය ඇතුළේ ප්‍රපංචයක්.

හොඳට මතක තබාගන්න, මේ නාම-රූප දෙකක් තියෙන්නේ කියලා ඉගැන්නුවා කියන්නේ මොකක් ද? අනාත්ම යි කියන එක යි.

අනාත්ම යි කියලා කිව්වේ මොකක් ද? මමායනය කරන්න එපා කියන එක යි.

ඇයි මමායනය කරන්න එපා කිව්වේ? දුක එනවා කියන එක යි.

දුකට හේතුව මොකක් ද? මමායනය කරණ එක යි.

මමායනය කළේ ඇයි? අනාත්මය නො දන්නා එක යි. අනාත්මය කියන්නේ නාම-රූප දෙකක් කියන එක නො දන්නා එක යි කියන ටික ඤාණිකව ගන්නවා එයා.

ඔවුන් චතුරායඝී සත්‍යය තමයි එක පැත්තකින් කතා කළේ. එද නිවන් දකින එක යි, අද නො දකිනවා යි කියන වෙනස. අද, දැනුත් මේ නාම-රූප දෙක අහලා පැත්තකින් තියලා ගෙදර ගිහිල්ලා වෙනදා විදියට ම පුද්ගලභාවයෙන් හිත හිතා ඉන්න. අනිවායඝීයෙන් හෙට තව ධම් දේශනාවක් ඕනෑවෙයි ම යි. එතැනින් අහන්න. අහලා, ඒ ටිකත් අහලා තියලා ගෙදර වෙනදා විදියට ම ජීවත් වෙන්න. ඔය ගොල්ලන්ගේ මේ ජීවිතයේ නෙවෙයි, මෙහි බුදුරජාණන් වහන්සේ පහළවුණත්, ඔය ටික ම යි ඔය ඇත්තන් එදටත් කරන්නේ.

වචනයක අර්ථය පිහිටුවාගන්න. මේ කරන්නේ මොකක් ද කියලා බලන්න. මේ තමන්ගේ ජීවිතය දුකෙන් මුදවාගන්න උපදේශය යි



මේ ධර්මය කියලා හම්බවෙන්නේ. ඒක ජීවිතයේ යොදාගන්න. ආයෙ මේ සිල්ගන්න, භාවනා කරන්න කැලේට, ආරණ්‍යයට ම එන්න නෙවෙයි. කැලේට ආරණ්‍යයට ආපු වෙලාවේ ජීවත්වෙන ජීවිතයේ දුක ගෙවෙන විදියට ජීවත්වෙන්න හදාගන්න යි උපදේශ දෙන්නේ.

ඉතින් ඔය ටික තමයි මට පෙන්වන්න තියෙන්නේ. එක දෙයක් විතරක් මතක් කරන්නම්. මම නෙවෙයි, බුදුරජාණන් වහන්සේ ම යි දේශනා කරන්නේ

**දුක්ඛ සත්‍යය :** දකින්නත් පුළුවන්, අහන්නත් පුළුවන්, නාසයට, දිවට, ශරීරයට දැනෙන්නත් පුළුවන්, හිතට දැනගන්නත් පුළුවන් විදියට යි තියෙන්නේ.

**සමුදය සත්‍යය :** දුක ඇතිකරණ හේතුව. ඇසෙන් බලලා ගන්න බැහැ. කනෙන් අහලා ගන්න බැහැ. නාසයෙන් ගන්න බැහැ. මනෝමයෙන් ම යි එය සිහිකරගතයුත්තේ. ඇසෙන් පෙනෙන දේ අරභයා මනෝමයෙන් උපදවාගන්න වෙනවා මිසක, පෙනෙන දේ නිසා ඉබේ එන්නේ නැහැ. ඇසෙන දේට සිතෙන් උපදවාගන්න වෙනවා මිසක තණ්හාව හා භොදයි කියලා, ඇසෙන දෙයින් තණ්හාව එන්නේ නැහැ. තේරෙනවා නේ ද? ඒ වාගේ ම නාසය දිව ශරීරයෙන් තණ්හාව එන්නේ නැහැ. ඒක විඤ්ඤාන යි.

**නිරෝධ සත්‍යය :** දකින දේ නිසා නිරෝධය එන්නේ නැහැ. දකින දේ අරභයා නුවණින් ඤාත් ඤාත් කරගන්න වෙනවා. ඇහෙන දේ නිසා එන්නේ නැහැ. න දිව්ඨ, න සුන, න මුන. පෙනෙන දේ, ඇසෙන දේ, දැනෙන දෙයින් එන්නේ නැහැ.

**මාගී සත්‍යය :** මාර්ගය. න දිව්ඨ, න සුන, න මුන. විඤ්ඤාන යි. නිවන් මග කවදුවත් දැකලා ගන්න බැහැ. මෙහෙම පෙනෙන කොට ම නිවන් මග අපේ අතට ඉබේ ත්තේ නැහැ. ඇසෙන දේ, මේ කතාකරණ වචනයකින් ඔබට නිවන් මග උපදින්නේ නැහැ. න දිව්ඨ උපදින්නේ නැහැ. න සුන උපදින්නේ නැහැ. නාසය-දිව-ශරීරයට නිවන් මග උපදින්නේ නැහැ. විඤ්ඤාන යි. නුවණින් ගන්න ඕන.

මය පින්වතුන්ට නිවන් මග උපදවාගන්න උපදේශනයක් විතර යි හැමදාම ලැබෙන්නේ. නාම-රූප දෙකක් තියෙන්නේ කියලා පෙන්නන්න පුළුවන්. ඤාණිකව, චතුරායථී සත්‍යය අවබෝධ වෙන තැන දක්වා ම තමන් අරගෙන එන්න ඕන. එද කළේ ඒක යි. අද මය ඇත්තන්ට බැරි නිසා අද අපට වෙනවා කියලා දෙන්න. මොකද, ඇත්තට ම විචාරශීලිකමයි අපේ අඩු.

එද උපනිස්ස කෝලිත පරිබ්‍රාජක දෙන්නාට 'සසර දුක යි, දුකෙන් එතෙරවෙන මාගීයක් සොයන්න ඕනේ' කියන තැනට නුවණ තිබුණා. ඒ ගොල්ලන්ට මාගීය විතර යි අඩු. ලැබුණ ගමන් ම අතරමග.

අද දුකෙන් එතෙරවෙන මාගීය විතරක් නෙවෙයි 'උඹලාට ජීවිතය දුක යි, උඹලා ඉන්නේ දුකේ නේ ද' කියලා දුක ත් කියලා දෙන්න ඕන. දුකත් කියලා දීලා, 'මේ දුකෙන් ඉන්න හොඳ නැහැ' කියලාත් කියලා දීලා, 'ඒ හින්දා එතෙරවෙන්න කැමැතිවෙන්න' කියලා බලෙන් කැමැති කරවලා ඉවරවෙලා එපාය කියලා මය ඇත්තන් කියනවා. ඒක යි තියෙන ප්‍රශ්නය.

කෙලින් ම දුකේ කලකිරුණු කෙනාට මාගීය ගැන කියන්න ඒ තරම් අපහසු නැහැ. ඉක්මණට කියනවා. දැන් අද එතෙරවෙන පැත්තේ මාගීය කියලා දෙන්න ඉස්සෙල්ලා, ඉන්න තැන දුක යි. ඒක හොඳ නැහැ. ඒ හින්දා යන්න කැමැතිවෙන්න කියලා, ඉන්නේ දුකක යි කියලා කියලා දෙන්නත් වෙනවා. දීලා ඉවරවෙලා නිස්සරණයට කියන්න වෙනවා. ඊට පස්සේ යි මග කියන්න වෙලා තියෙන්නේ.

ඒ වාගේ බණ පදයක් කියන කොට, කියලා දෙන කොට ඒක ඇහුවොත් බොහෝ බොහෝ වචන පසුපස යන්න හුරුවෙන්න එපා. කෙටි වචන කියපුවහම අර්ථය පිහිටුවාගන්න උත්සාහවත් වෙන්න. ඒ හින්දා මම දන්නවා මය පින්වතුන් මෙතැන ඉන්න කවුරු හරි දක්‍ෂ නම්, මේ කියලා දුන්නු ටික හොඳට ම ඇති රහත්ඵලයට පත්වෙන්න. සාදු කිව්වාට නම් වැඩක් නැහැ. සාදු කියන්න වෙන්නේ අහසු ටිකට නෙවෙයි, කරණ ටිකට යි. මය ඇත්තන් කරනවා නම් ඒකට සාදු කියන්න සුදුසු යි. අහන්නේ

නැතිනම් ඉතින් ඒකේ වැඩක් නැහැ නේ. පෙට්ටගමේ දල තියෙන යතුරක් නේ.

ඒ නිසා හොඳට මතක තබාගන්න, මේ බණපදය මම අද කියලා දුන්නේ අහලා පෙට්ටියේ දලා, ලොක් කරලා යතුර ඉනේ ගහගෙන භාල් ටික ගරන්න, වළන් පිගන් ටික හෝදන්න, රෙදි හෝදන්න නම් නෙවෙයි. එබඳු දේ කරමින් දුක අනුව යන ලෝකයෙන් මිදීම සඳහා යි මේ බණ.

ඒ කියන්නේ සිත සත්ත-පුද්ගලභාවයට සිහිවෙන වාරයක් ගානේ පුළුවන්තරම් සිහිපත් කරගන්න පුද්ගලභාවයට සිත කියවන්න නො දී, පුද්ගලභාවයෙන් සිතන එක නතරකරගන්න පුද්ගලභාවයට පෙනෙන තැන නාම-රූපයි කියලා සිහිකරවන්න ඕනේ. ඒක යි මේ යතුර කියලා පෙන්න්න ඕනේ.

අමතකවෙලා පුද්ගලභාවයට සිහිකරගෙන යනවා. ඒ වෙලාවේ ම ආයින් මතක් වෙනවා. “නෑ නෑ ඒක වැරදීමක්.” ආපසු හදගෙන හදගෙන යනවා. ආයෙත් අමතකවෙලා “කෙනෙක්-පුද්ගලයෙක්” කියලා සිහිවෙනවා. “නෑ පුද්ගලභාවයෙන් සිහිකරපු එක වැරදි යි. මල්ලි කියලා සිහිවුණා. ඒ සිහිවෙව්වි අරමුණ තමයි. නෑ. එතැනත් කන බොන ආහාරයෙන් හැදුණු මේ මේ මේ වගේ කොටස් ටිකක්”. අර වගේ ගලවලා බීම ම දන්න. කෙස්-ලොම්-නිය-දත් ටික ගලවලා, මේ රූපය යි. මේ චිත්ත-වෛතසිකයට උපකාර වෙලා මෙබඳු දෙයක් නේ ද තියෙන්නේ.

ඊට පස්සේ ඔය විදියට සිහිවෙව්වි කිහිපදෙනා ම සිහිකරනවා. ආයෙත් වැඩකටයුතු කරනවා. නැතිනම් සති නිමිත්තේ ඉන්නවා. අමතකවෙලා නම් ආයෙත් මතක් කරනවා. අමතකවෙලා නම් ආයෙත් මතක් කරනවා. සිත පුද්ගලභාවයට සිහිකරනවා. තමන් පිටිපස්සෙන් හදගෙන, හදගෙන යනවා. ඔහොම ඔහොම ඔහොම ඔහොම කරගෙන යන කොට පුද්ගලභාවයට සිහිවෙනවාත් එක්ක ම නාම-රූප දෙකක් තියෙන්නේ කියලා සිහිවෙන මට්ටමත් දෙක සමාන වෙයි.

ඊට පස්සේ කාලයක් යනවා, නාම-රූප දෙකක් තියෙන්නේ කියන නුවණින් ම සිහිකරන්න පුළුවන් කාලයක්. ඇලෙන්නේ ගැටෙන්නේ නැතුව.

ඉතින් ඒ විදියට තමයි මේ ලෝකයෙන් එතෙරවෙන්න තියෙන්නේ. ඒ සඳහා යි මේ දේශනාව. ඒක තමන්ගේ ජීවිතයට එකතු කරගන්න. එකතුකරගෙන දුකෙන් මිදෙන්න උත්සාහවත් වෙන්න. හැබැයි ජීවිතයට තියෙන දුක නැතිවෙන විදියට, කෙලෙස් හේදිලා යන විශාල වතුර පාරක් වාගේ දේශනාවක් එන කම් බලාගෙන ඉන්නවා නම් කවදාවත් දුකෙන් මිදෙන්න වෙන්නේ නැහැ. එහෙම දේශනාවන් නෑ කියන එකත් මතක් කරලා මේ වූටි පදයේ වුණත් අර්ථය පිහිටුවාගෙන දුක ගෙවාගන්න උත්සාහවත් වෙන්න. ඒ සඳහා මේ දේශනාව හේතු උපනිශ්‍රය ම වේවා කියලා සාදු කියන්න.

ආකාසට්ඨාව....

මේ නාම-රූප දෙක ගැන දන්නා වූ  
නුවණ කියන්නේ නිවතේ යතුර යි.

දූන් අද ඉඳලා මම ඔය ඇත්තන්ට යතුර, යතුර දෙනවා. මේ යතුර ලෝකයෙන් එතෙරවෙන්න යි. ඔය ඇත්තන් ජරා-මරණ-සෝක-පරිදේව-දුක්-දෙමිනස්-නින්ද-අපහාස-ඇනුම්-බැනුම්-තාඩන-පීඩන කියන සියලු දුකෙන් යුක්තවෙලා, පීඩිතවෙලා, මිරිකිලා, හැම වෙලාවේ ම දහයකින් ඉන්න මේ දුක නමැති වටපිටාවෙන් මිදිලා මාරයාගේ ඇස් වහලා හොරන් පැනලා යන්න තියෙන යතුර යි. ඕක නැතිකරගන්න එපා. කාටවත් දෙන්නත් එපා. හසුවෙන තැනක තියන්නත් එපා.

ඕක හොරෙන් භාවිතා කරන්න, මාර පිරිසට. මව්පු මාර, ක්ලේශ මාර, අභිසංස්කාර මාර කියලා ඉන්නවා. ඒ කියන්නේ, කැමැත්ත, අකැමැත්ත, කැමැත්ත-අකැමැත්ත ඇතිවෙන විදියට අරමුණු හිතවලා, ඒකට කැමැත්ත ඇතිකරවලා, අකැමැත්ත ඇතිකරවලා තොර තෝවියක් නැතුව සිතීම-කීම්-කරවලා, කරවලා මේ නාම-රූප දෙකේ බඳවලා තියාගන්න තමයි මාරයාගේ පිරිස හදන්නේ. ක්ලේශ මාරයා.

එහෙම පුද්ගලයෙක් සිහිකරලා, එහෙම ඇලීම්-බැඳීම් දෙක ඇතිකරලා මේ නාම-රූප දෙකේ බඳවලා ඔය ඇත්තන්ව දුක කරා ගෙනයන්න එයාට කැමැති සේ කරන්න ඉඩ නො දෙන විදියට ඔය ඇත්තන් මේ යතුරෙන් හෙමින් මේ දෙර ඇරගෙන පනිනවා.

කෙනෙක් කියලා සිහි කරණ කොට ම, වෙනද මාරයා ඒ පැත්තට තල්ලුකරලා “කෙනෙක් ගැන හිතපන්” කියලා තල්ලුකරණ පැත්තට යන්න නො දී අනික් පැත්තේ දෙරෙන් ටක් ගාලා යනවා. මේ යතුර දුන්නේ ඒකට යි, පැනලා යන්න යි.



This document was created with the Win2PDF "print to PDF" printer available at <http://www.win2pdf.com>

This version of Win2PDF 10 is for evaluation and non-commercial use only.

This page will not be added after purchasing Win2PDF.

<http://www.win2pdf.com/purchase/>